

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Foto af dåbsbassinet i templet i Vernal i Utah; Tamra H. Rattieta. *Indsæt:* Foto af præsident Hinckley; Jed A. Clark; foto af templet i Apia på Samoa; William Holdman.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Fotoillustration: Craig Dimond.

ARTIKLER

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: DET, DETTE VÆRK DREJER SIG OM PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY**
- 25 **BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: GLÆD JER VED TJENESTE OG GODE GERNINGER**
- 26 **JEG ELSKER MIT VILDFARNE BARN NAVNET TILBAGEHOLDT**
- 30 **LÆREN OM TEMPELTJENESTE ÆLDSTE DAVID E. SORENSEN**
- 38 **DET VALG, SOM INDLEDTE JORDELIVET ÆLDSTE JESS L. CHRISTENSEN**
- 42 **SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: »KIRKENS STYRKE«
HERRENS PROFET MARIA SONIA P. ANTIQUEÑA
»BARE KALD MIG BROR« JOSÉ BATALLER SALA
EN GAVE AF ÆG OG KÆRLIGHED CLAUDIA WAITE RICHARDS**
- 48 **SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR AUGUST 2002**

ISÆR FOR UNGE

- 8 **STÆRKE VENSKABER I NEW ZEALAND SHANNA GHAZNAVI**
- 12 **AT OPNÅ KUNDSKAB OG STYRKEN TIL AT ANVENDEN DEN KLOGT ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT**
- 20 **LIAHONA-KLASSIKER: DE VIL ELSKE DIG, ÆLDSTE ÆLDSTE LEGRAND RICHARDS**
- 22 **SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORDAN KAN JEG FÅ MINE VENNER TIL AT FORSTÅ, AT JEG ER KRISTEN?**
- 47 **VIDSTE DU DET?**

LILLE LIAHONA

- 2 **VI LYTTER TIL PROFETENS RØST: TEMPLETS INDFLYDELSE PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON**
- 4 **HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: FARISÆEREN OG TOLDEREN; JESUS VELSIGNER BØRNE**
- 8 **SMÅ VENNER: MIN MINDEBOG LORI STEVENS**
- 10 **BARE FOR SJOV: OPTRIN FRA DET RØDE HAV**
- 12 **FÆLLESTID: »BØRNEENES HJERTE« VICKI F. MATSUMORI**
- 14 **TØRST RUTHANNE G. BRIDGES**

August 2002 151. årgang, Nummer 8
 LIAHONA 22988 110

Jesu Kristi Kirke af Siste Dages Helliges officielle
 tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
 Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
 David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell W. Nelson,
 Dallin H. Oaks, Vi. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
 Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
 Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Udgivere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:

Adm. direktør: Randall L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allen R. Loyborg

Redaktører:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jennifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejdere: Susan Barrett
Tidsskriftsassistenter: Collette Nebeker Aune

Design:

Grafisk leder, tidsskrift: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Shari Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Paxon
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,
 Kelli L. Pratt, Ronald F. Sparks, Karl A. Todd,
 Claudia E. Warner
Digitalt Presens: Jeff Martin

Tryk- og distributionsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktion: Svend Agee Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Bourpas Allé
 128, 1. st., DK-2000 Frederiksberg, TH. 38 11 18 50,
 fax 38 11 18 51

Kirkeren: Lane Henriksen

Trykning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Ullandsgatan 24, S-412 80 Göteborg, TH 0046-31 77 86 976.
 Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsendt manuskripter og spørgsmål til Liahona, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84143-2223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser«) udgives på albansk, armenisk, bulgarsk, cambodjansk, cubansk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, italiensk, jiddisj, julesj, hollandsk, islandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk, kroatisk, letisk, litauisk, malagassisk, marsallspørgel, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, serbisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjeksk, longansk, tyrkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk (Aniuel nummer pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
 August 2002 Vol. 151 No. 8, LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84143, USA. Subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

HOLD UD OG GIV IKKE OP

Juninummeret af *Liahona* årgang 2000 (engelsk) betyder meget for mig, især den gribende artikel »Kast ikke selvtrilliden fra jer« af ældste Jeffrey R. Holland. Jeg studerer det nummer, hver gang jeg har særlig brug for evangeliets styrke og trost. Når jeg overvejer ældste Hollands budskab, erkender jeg, at vi kan holde ud i trængsler uden at give op.

Ekpo Akiba,
 Okokomaiko Gren,
 Lagos Stav i Nigeria

FORBEREDELSE PÅ TEMPLETS VELSIGNELSER

Jeg bor i Filippinerne, og generalkonferencen afholdes langt fra mit hjem. Men takket være *Liahona* (engelsk) kan jeg læse alle de budskaber, som vore generalautoriteter har givet. Jeg elsker alle generalkonferencedokumenterne.

Jeg havde især gavn af ældste Russell M. Nelsons tale »Personlig forberedelse til templets velsignelser« i juninummeret 2001.

Jeg elsker at besøge templet i Manila i Filippinerne, og jeg forbereder mig på at modtage min egen begavelse. Jeg ved, at hvis vi modtager alle templets ordninger og holder vore pagter, kan vi leve sammen med vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

John Mark A. Cabrera,
 Liozon Gren,
 Iba Distrikt i Filippinerne

STRÆB EFTER BESTANDIGT AT GØRE GODT

Jeg er meget taknemlig for at modtage *Liahona* (spansk). Det er en kilde til inspiration og styrke. Jeg er alle vore ledere taknemlig, fordi de gør det muligt for os at have dette kompas på vores eget sprog. Artiklen »En tilbøjelighed til bestandigt at gøre godt« af ældste Spencer J. Condie i juninummeret 2001 har inspireret mig til at holde ud.

José Luis Gullo Prieto,
 Upata Gren,
 Guayana Stav i Venezuela

TAKNEMLIG FOR PRÆSIDENT HINCKLEYS BUDSKABER

Jeg vil gerne takke jer for de smukke konferencetaler i juninummeret 2001 af *Liahona* (spansk). De hjalp mig virkelig til at føle Ånden, og Ånden vidner for mig, at Kirken er sand. Jeg er meget taknemlig for præsidet Gordon B. Hinckleys budskaber, hvori han opfordrer os til at blive bedre medlemmer.

Martín Valiente Nieves,
 Talará Gren,
 Talará Distrikt i Peru

DET, DETTE VÆRK DREJER SIG OM

Præsident Gordon B. Hinckley

Tillad mig at citere fra et brev, som jeg modtog for en del år siden. Jeg har ændret navnene for at bevare anonymiteten, jeg har forkortet det en del og derved omskrevet nogle få ord. Brevet lyder:

»Kære præsident Hinckley.

Da jeg mødte dig i elevatoren på hospitalet fik jeg trang til at skrive til dig og fortælle dig om nogle af de ting, som er sket for mig.

Da jeg var 16-17 år gammel var jeg ligeglad med Kirken og ville ikke have noget med den at gøre. Men en biskop som bekymrede sig for mig besøgte mig og bad mig hjælpe til med at lave nogle dekorationer til et roadshow, og selvfølgelig sagde jeg nej.

Der gik en små ti dage, og så kom biskoppen tilbage for at bede mig om at lave dekorationen, og jeg sagde atter nej. Men så fortsatte han med at forklare, at han havde bedt andre, og de havde sagt til ham, at de ikke vidste, hvordan de skulle gøre det. Han antydede, at der var behov for mig. Jeg gav til sidst efter og gik i gang med at lave dekorationerne.

Da jeg var færdig med dem, sagde jeg: »Her er din dekoration,« og så besluttede jeg, at jeg havde gjort min del. Men biskoppen insisterede på, at de havde brug for

mig på scenen til at flytte dekorationen og sikre at den blev sat rigtigt op og flyttet ordentligt efterhånden som roadshow'et gik fra det ene ward til det andet. Derfor gav jeg til sidst efter igen.

Denne biskop sørgede for, at jeg havde travlt et godt stykke tid, og snart tog jeg del og nød det. Han flyttede derpå væk fra vores område, og vi fik en ny biskop. Han tog udfordringen op og holdt mig i gang.

Biskop Smith havde bedt mig om at tage på en mission, men jeg havde ikke besluttet mig til, hvad ville jeg gøre, og da biskop Sorensen blev indsat, bad han mig også om at tage på mission, og til sidst besluttede jeg, at jeg ville tage af sted.

Biskoppen og jeg gik sammen hjem til min far og mor for at fortælle dem om min beslutning. De fortalte biskoppen, at de ikke kunne betale for en mission. Far fortalte biskoppen, at hvis jeg virkelig oprigtigt ønskede at gå på mission, så skulle jeg arbejde, spare op og selv betale for missionen.

Mit syn var ikke det bedste, som du ved, og når jeg skulle nogle steder, så måtte man følge mig derhen. Da jeg blev 16, ønskede jeg mere end noget andet at kunne køre bil. Og far tog mig med til adskillige øjenlæger, alle med det samme resultat. Synet på mit højre øje var 6/240 og synet på mit venstre øje var 6/15, og desuden havde jeg en

bygningsfejl. Så det at tjene tilstrækkelig med penge til at udføre en mission var ikke nogen let opgave. Jeg arbejdede et sted mellem 6 og 8 måneder i skilteafdelingen i et stormagasin for at spare nogle penge op. Til sidst følte biskoppen, at tiden var kommet for mig til at tage af sted, og vi talte igen med mine forældre. Jeg havde opsparet 1000 dollars, og biskoppen sagde til min far, at ældsternes kvorum ville støtte mig med resten. Far sad et øjeblik og sagde, at hvis nogen skulle støtte hans søn, så ville han gøre det. Jeg udfyldte mine papirer og fik min kaldelse.

Jeg blev sendt til Japan, hvor jeg elskede folket og nød de missionæroplevelser, som jeg fik der. Mine kammerater og jeg døbte adskillige mennesker som medlemmer af Kirken. Efter at jeg kom hjem, begyndte jeg igen at arbejde i skilteafdelingen. Mens jeg arbejdede der, så så jeg hver eneste gang jeg gik til frokost en ung pige, som kom gående ude på gaden, og som tilsyneladende arbejdede i nogenlunde det samme område. Jeg vidste, at jeg havde mødt hende et eller andet sted før, men jeg kunne ikke placere hende.

En af mine missionærkammerater kom hjem fra mission, og efter nogen tid gik vi ud sammen. Selvfølgelig kørte han hele tiden på grund af mine dårlige øjne. En aften kom han forbi og ønskede, at vi skulle gå ud sammen hver med en ung pige, så jeg ringede febrilsk rundt for at finde en, jeg kunne invitere ud. Vi tog til en fest, og gæet hvem han havde med. Det er rigtigt, at han havde inviteret søster Marilyn Jones, der også havde været i Japan, og som jeg nu husker, at jeg mødte der en enkelt gang. Det var den pige, jeg havde mødt på gaden i adskillige måneder, og som jeg ikke havde genkendt.

Efter denne fest rejste jeg til Californien i to uger sammen med min familie, og da jeg kom hjem fandt jeg ud af, at min missionærven havde gået ud sammen med den pige, som jeg havde taget med til festen. Jeg tænkte, at jeg nok skulle ordne ham, så jeg ringede til Marilyn for at invitere hende ud. Som du kan forstå, så var det ikke let at gøre, når man ikke kan køre, så jeg fik min yngre søster til at køre, og vi tog otte andre unge med til en sportskamp. Det skulle i sig selv have været nok til at tage modet fra enhver ung pige, så hun aldrig mere ville

gå ud med mig, men jeg prøvede igen, da min familie kørte ud i bjergene for at samle bær.

Til sidst gik vi ud alene sammen, og far måtte køre mig hen for at samle Marilyn op, og derefter kørte vi ham hjem og gik så ud sammen, hvorefter vi måtte køre tilbage til vores hus for at hente min far, der kørte os tilbage til hendes hus, hvorefter han og jeg så kørte hjem. Næste gang jeg inviterede hende ud, bad jeg hende om at gifte sig med mig, men hun svarede nej. Jeg inviterede hende atter ud, og jeg bad hende endnu et par gange om at gifte sig med mig, og til sidst fik jeg et måske. Jeg syntes, at det var et skridt i den rigtige retning, og jeg blev ved. Seks måneder efter at vi begyndte at gå ud sammen, blev vi viet i templet i Salt Lake City.

Præsident Hinckley, jeg troede, at jeg elskede denne unge pige på det tidspunkt, men 17 år senere elsker jeg hende endnu mere, end jeg nogensinde kunne forestille mig. Vi har nu 5 vidunderlige børn.

Jeg har haft mange stillinger i kirken: Musikleder, alt i ældsternes kvorum, assisterende wardssekretær, wardsmissionsleder, biskoppens assistent, og nu er jeg rådgiver i biskoprådet.

Jeg arbejder stadig i skilteafdelingen i stormagasinet. Jeg købte for 13 år siden et lille hus, og efterhånden som min familie blev større, blev mit hus mindre. Jeg måtte gøre noget, så jeg byggede til og gjorde huset dobbelt så stort. Jeg begyndte på dette for lidt mere end tre år siden, og det har jeg arbejdet på lige siden. Det skrider godt fremad.

Op nu kommer den mest forbløffende oplysning nogensinde. I juli for 2 år siden besøgte jeg en ny øjenlæge, der undersøgte mine øjne og spurgte mig, hvilke begrænsninger der var i mit kørekort. Jeg sagde til ham, at jeg ikke havde kørekort. Han sagde, at mit syn sandsynligvis var acceptabelt.

Jeg sad der som i chok, og min hustru sagde: »Betyder det, at han kan få et kørekort?« Lægen svarede: »Jeg kan ikke se hvorfor ikke.« Den næste dag indmeldte min hustru mig hos en kørelærer, og efter jeg var færdig, tog jeg hen for at få mit kørekort, og de undersøgte mine øjne. Lægen havde skrevet en besked, der forklarede mit synsproblem, og at jeg muligvis ikke skulle køre i mørke.

Lægen hængte tavlen med bogstaver op, og jeg læste dem med det samme. Han gik ind for at tale med sin leder og vendte tilbage og godkendte mit kørekort med blot en mindre begrænsning.

Præsident Hinckley, Herren har velsignet mig mere, end jeg nogensinde kan gøre mig fortjent til. Folk siger, hvor heldig jeg er, at mine øjne har forbedret sig så meget, men jeg ved, at det er Herrens hånd. Jeg føler, at det er, fordi jeg har prøvet at tjene Herren og gjort, hvad jeg kunne for at opbygge hans rige her på jorden. Jeg er sikker på, at der er tidspunkter, hvor Herren bliver skuffet over

Vi har ansvar for at opbygge uafhængighed, for at fremme og styrke lykkelige hjem, hvor fædre og mødre elsker og respekterer hinanden, og hvor børnene vokser op i en atmosfære af fred, kærlighed og taknemlighed.

mig, og det er jeg sikker på, at han også har grund til. Men jeg vil prøve at gøre mit bedste og være værdig til hans velsignelser både for mig selv og min familie.»

Han slutter af med at takke og bære sit vidnesbyrd og underskrive brevet. Jeg bringer dette halvlange brev, fordi jeg synes, at det på så enkel og dog velformuleret måde fortæller det, dette værk drejer sig om.

VORES ANSVAR

Med den hellige og magtfulde tillid, der påhviler os som medlemmer af Jesu Kristi Kirke, er det vores arbejde at forløse, opløfte og frelse dem, som har behov for hjælp. Det er vores arbejde at hæve blikket hos de af vore medlemmer, som ikke erkender det store potentiale, som de er i besiddelse af. Vi har ansvar for at opbygge uafhængighed, for at fremme og styrke lykkelige hjem, hvor fædre og mødre elsker og respekterer hinanden, og hvor børnene vokser op i en atmosfære af fred, kærlighed og taknemlighed.

Hvis I husker, hvad jeg lige læste for jer, så drev denne mand da han var en dreng på 16-17 år formålsløst og farligt om, som så mange unge mænd gør i den alder. Han gik på den brede vej, som fører til ødelæggelse. Hans biskop, der var en bønssom og hengiven mand, lagde mærke, til hvilken vej han gik, erkendte hans skabende talent som kunstner og fandt en måde, hvorpå han kunne udfordre ham til at benytte dette talent i Kirkens tjeneste. Denne biskop var klog nok til at vide, at de fleste unge mænd vil reagere positivt på en udfordring, når de ved, at der er behov for dem. Ingen anden i wardet var helt i stand til at bygge den form for dekoration, som biskoppen ønskede. Den inaktive dreng var i stand til det, og biskoppen roste og udfordrede ham med en anmodning om, at hans tjeneste var nødvendig.

Her ligger en storslået nøgle til genaktivering af mange af dem, som er faldet fra. De har alle hver især et talent, som kan anvendes. Det er lederens opgave at samordne disse talenter med behovene og derpå komme med en udfordring. Drengen i dette brev, som jeg vil kalde for Jack, reagerede positivt og han befandt sig snart på vej ind i Kirken, snarere end på vej væk fra den.

Så kom udfordringen til at udføre en mission. Jack, der nu var vant til at sige ja i stedet for nej, svarede bekræftende. Faderen var ikke fuldt ud omvendt, og han svarede, at hans søn selv måtte tjene sine egne penge. Det var slet ikke dårligt. Der lå noget godt i det krav, at han skulle udvikle uafhængighed. Han begyndte at arbejde og sørgede for det meste af, hvad han havde behov for. Han sparede sine penge op, og da han havde sparet 1000 dollars op, følte biskoppen igen under inspiration, at tiden var kommet, da han skulle drage af sted. Jacks brødre i ældsternes kvorum ville hjælpe til, og det er også rigtigt. Med en følelse af stolthed og ansvar, der var vakt til live over for sin egen søn, levede faderen op til situationen, som mennesker normalt gør, når de bliver konfronteret på den rette måde.

KERNEN I EVANGELIET

Jeg traf Jack første gang i Japan, hvor han tjente som missionær. Jeg interviewede ham to eller tre gange. Det var før, vi havde missionærskolen. Unge mænd og kvinder blev dengang sendt ud uden nogen oplæring i sproget og blev simpelthen kastet ud i arbejdet, når de ankom i missionsmarken. Jeg beundrede, at denne unge mand med så nedsat et syn var i stand til at få styr på dette vanskelige sprog og tale det med kraft. Der lå et stort arbejde bag ved dette og en stor hengivenhed, men frem for alt en vis ydmyghed og afhængighed af Herren i form af ivrig bøn om hjælp.

Det ved jeg alt om, for jeg har set det, og det var et mirakel i hans tilfælde, som det også var i mange andre tilfælde.

Den unge pige, som han senere skulle gifte sig med, mødte jeg også første gang i Japan, og jeg interviewede hende en række gange. Hun besad en vidunderlig ånd, en dyb tro og en bevægende pligtfølelse. Deres bekendtskab i missionsmarken var ikke mere end blot at have mødt hinanden en enkelt gang. De arbejdede vidt forskellige steder. Men gennem deres oplevelser havde de fået en fælles prøvesten – et nyt sprog, hvorpå de begge havde lært at dele deres vidnesbyrd med andre, mens de arbejdede i den store uselviske sag, som det er at tjene vor Faders børn.

Som han påpegede i sit brev, blev de viet i templet i Salt Lake City. Hver især vidste de, at det kun var i Herrens hus, at de gennem det hellige præstedømmes myndighed kunne forenes i ægteskabet, både for tid og al evighed, i en pagt, som døden ikke kunne bryde, ej heller tiden ødelægge. De ønskede det allerbedste for dem selv. De ville ikke stille sig tilfreds med noget mindre. Lad det være sagt til deres ære, at de hver især forblev trofaste overfor de hellige pagter, som de indgik i Herrens hus.

Det ægteskab er blevet velsignet med 5 smukke børn. De udgør en familie, hvor der findes kærlighed og respekt og taknemlighed for hinanden. De har levet på en uafhængig måde. Et lille hjem, som er blevet udvidet, er et hjem, hvor far og mor og børn samles for at rådføre sig med hinanden og for at lære af hinanden. Det er et hjem, hvor man læser skrifterne. Det er et hjem, hvori der findes bøn, familiebøn og individuel bøn. Det er et hjem, hvor man underviser i og er et eksempel på det at tjene. Det er et enkelt hjem, det er en fordringsløs familie. Der findes ikke mellem rigdom der, men der findes fred, godhed og kærlighed. De børn, som voksede op dér, voksede op i »Herrens tugt og formaning« (Ef 6:4). Faderen er trofast i sin tjeneste i Kirken. I mange år har han reageret positivt på enhver kaldelse, som er kommet til ham. Moderen har gjort det samme. De er gode samfundsborgere. De lever i fred med deres naboer. De elsker Herren. De elsker livet. De elsker hinanden.

De var vidne til et mirakel ved, at hans syn blev bedre. Æren og takken går til en venlig og nådig Gud. Dette er også evangeliets kerne, helbredelsens og genoprettelsens magt, som efterfølges af erkendelse og taksigelse.

BEHOV FOR ØGET FASTHOLDELSE

Er det ikke det, dette værk drejer som om? Frelseren sagde: »Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh. 10:10). Disse, mine venner, lever i overflod, uden stor overflod af det, der hører verden til. Mennesker, som disse, er Kirkens styrke. I deres hjerte findes en stille og solid overbevisning om, at Gud lever, og at vi skal stå til regnskab over for ham, at Jesus er Kristus, vejen, sandheden og livet (se Joh. 14:6), at dette

Vores arbejde er et stort forløsningsværk. Vi må alle gøre mere, fordi konsekvenserne kan blive så bemærkelsesværdige og evigtvarende.

værk er deres værk, at det er sandt, og at glæde, fred og helbredelse kommer, når man adlyder Guds befalinger (L&P 89:18), således som Kirkens lærdomme frem-sætter dem.

Jeg ved ikke, om de to mænd, der har tjent som Jacks biskopper, ved, hvad der er blevet af ham. Hvis de ved, hvor han er, må der være en sød tilfredsstillelse i deres hjerte. Der findes tusindvis af biskopper som dem, der tjener dag og nat i dette store arbejde med at reaktivere. Og der findes i titusindvis som Jack i denne kirke, hvis hjerte røres, og som bringes tilbage til aktivitet gennem stor omsorg, stille udtryk for kærlighed og en udfordring til at tjene fra biskoppen og andre. Men der er mange, mange flere, som har behov for den samme opmærksomhed.

Vores arbejde er et stort forløsningsværk. Vi må alle gøre mere, fordi konsekvenserne kan blive så bemærkelsesværdige og evigtvarende. Dette er vor Faders

værk, og han har givet os et guddommeligt pålæg om at opsoge og styrke dem, som har behov, og dem, som er svage. Når vi gør dette, vil vore medlemmers hjem blive fyldt med stadig større kærlighed. Nationen, uanset hvilken nation det er, vil blive styrket på grund af sådanne menneskers dyd, og Guds kirke og rige vil rulle frem i sin majestæt og magt, i henhold til sin guddommelige udpegede mission. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Det er vores arbejde at forløse, opløfte og frelse dem, som har behov for hjælp. Det er vores arbejde at hæve blikket hos de af vore medlemmer, som ikke erkender det store potential, som de er i besiddelse af.

2. Der findes i titusindvis i denne kirke, hvis hjerter røres, og som bringes tilbage til aktivitet gennem stor omsorg, stille udtryk for kærlighed og en udfordring til at tjene.

3. Vi må alle gøre mere for at hjælpe dem, der har brug for vores opmærksomhed.

STÆRKE VENSKABER

i New Zealand

At være en god ven er nogle gange det samme som at være en god missionær.

Shanna Ghaznavi
FOTO: FORFATTEREN

Jaslyn Simpson vovede springet i sin bikubeklasse, som kun bestod af to elever. Bikubevejlederen i Crofton Downs Ward i Wellington Stav i New Zealand udfordrede, som en del af en lektion om missionering, bikubepigerne til at invitere en ven med i kirke. Og Jaslyn besluttede at gøre det.

»Jeg vidste, at der manglede noget i Amys liv,« siger Jaslyn, »så jeg vidste, at jeg skulle præsentere hende for evangeliet.« Jaslyns lille barmhjertighedsgerning udløste en stor omvæltning i hendes bedste veninde Amy Valentines liv. Amy gik med Jaslyn i kirke, da hun blev inviteret. Hun blev ved med at komme til søndagens møder og den ugentlige aktivitetsaften de næste to måneder, indtil Jaslyn og

hendes familie flyttede til Sydney i Australien.

»Jeg kommer ikke fra en kristen baggrund, så jeg kendte ikke noget til at bede og den slags,« siger Amy. »Men inden Jaslyn og hendes familie flyttede, besluttede jeg, at jeg ville blive ved med at komme i kirke, selv om de ikke var der. På det tidspunkt havde jeg lært andre medlemmer af Kirken at kende.«

En af dem var Michelle Broczek, den anden bikubepige i Crofton Downs Ward. Michelle opfordrede Amy til at blive undervist af missionærerne hjemme hos hende, og med sine forældres tilladelse blev Amy døbt, da hun var 13. Det er nu fem år siden.

Men Amys første tid i Kirken var ikke let. »Det var en svær tilvæning, både før og efter min dåb,« siger hun. Michelles venskab og omsorg hjalp Amy til at holde sig til evangeliet, selv om hendes familie og andre venner ikke var medlemmer. »Michelle er et fantastisk eksempel,«

forklarer Amy. »Det betød rigtig meget for mig.«

»Sådan har jeg altid gjort,« siger Michelle. »Jeg ændrede mig ikke bare, fordi Amy blev medlem af Kirken.«

Michelle ved, at det er vigtigt at være et godt eksempel, især når det gælder om at styrke undersøgere og nye medlemmer af Kirken. »Bliv ved med at arbejde med dit vidnesbyrd og dig selv, og tænk over de små ting, du foretager dig,« råder hun.

Amy og Michelle styrker hinanden meget, og de har også hver især et stærkt vidnesbyrd. De giver begge ofte eksemplarer af Mormons bog, hvori de har skrevet deres vidnesbyrd, til andre.

ET KÆRLIGT HJEM

Selv om Amy har et stærkt vidnesbyrd om evangeliet, så er det ikke let at være den eneste i familien, som er medlem af Kirken. Skønt hun har fortalt sine klassekammerater i skolen om Kirken, er det sværere, når det

Da en ven havde præsenteret Amy Valentine (til højre) for Kirken, hjalp Michelle Broczek (til venstre) hende ved at yde støtte og venskab.

gælder hendes familie. »Jeg betragter mine forældre som eksempler,« siger hun. »Så det er lidt af en omvæltning, når jeg prøver at fortælle dem om evangeliet.«

Netop fordi Amy ikke har andre medlemmer af Kirken i familien, betyder et tempelægteskab meget for hende. Hun vil have en familie, som er stærk i evangeliet og kan gøre alt det, som hun ikke har mulighed for nu, såsom at studere skrifterne sammen og holde familieaften.

KRISTUSLIGNENDE KÆRLIGHED

Amy forsøger stadig at fortælle sin familie om evangeliet, og hun håber at hendes eksempel og aktivitet i Kirken med tiden påvirker dem. Hun holder sig aktiv ved at bede meget og hente styrke i Unge Pigers program.

Nu hvor Amy er blevet laurbærpige, har hun valgt et værdiprojekt, som drager hende nærmere Frelseren. »I år koncentrerer jeg mig om at lære Jesus Kristus bedre at kende,« siger

hun. Amy er klar over, at den måde, hvorpå vi lærer Frelseren at kende, er ved at være mere som ham, så derfor har hun udarbejdet en liste over alle de af Kristi egenskaber, som hun kunne komme i tanke om. Hun søgte hjælp i skrifterne. Hun fandt sådanne karaktertræk som tro, barmhjertighed og gavmildhed. Og hun stræber efter at udvikle hver af egenskaberne fra sin liste, en ad gangen.

Amy har et godt råd til andre, der er i samme situation som hun.

»Studér rigtig, rigt grundigt,« siger hun med eftertryk. »Opnå dit eget vidnesbyrd og din egen forståelse for evangeliet. Sæt ikke din lid til andre, for det hele afhænger af dig. Stol altid på din himmelske Fader. Han giver dig den forståelse og de velsignelser, som du har brug for.«

KÆRLIGHEDSGERNINGER

De unge piger i Amys ward er enige: Amys liv er fuld af kærlig-

Nu deler Amy (nummer to fra venstre), Michelle (i midten) og andre unge piger fra staven evangeliet og deres vidnesbyrd med andre.

hedsgerninger. »Alle burde have en ven, der er lige så hengiven over for evangeliet, som Amy er. Hun elsker evangeliet,« siger Kelly Butters, som netop er rykket op fra Unge Piger til Hjælpeforeningen.

Eftersom Amy selv fik evangeliet skænket som gave, føler hun en trang til at fortælle andre om det. Hun og Michelle og de andre unge piger i deres stav har gjort sig til venner med andre, og de bliver ved med at fortælle andre om evangeliet og deres vidnesbyrd.

Jaslyns modige spring for fem år siden har ændret Amys liv. Og det velsigner fortsat andre gennem Amys eksempel og vidnesbyrd. □

Du er hermed INVITERET!

Vil I udbrække en hjælpende hånd og gøre én anden ung pige fuld aktiv i Kirken i det kommende år? I kender sikkert hver især til en pige, som er mindre aktiv, en nyomvendt eller en, som ikke er medlem. Vi beder jer om at engagere jer og fortælle en anden ung pige om Jesu Kristi evangelium, så hun også kan nyde himlens skønne velsignelser ... Tænk blot, hvis hver enkelt af jer vil tage imod denne opfordring til at gøre en indsats og bringe bare én ind, så er der næste år dobbelt så mange aktive unge piger! Lad Helligånden vejlede jer i jeres bestrebelse. Jeres forældre og jeres ledere vil også hjælpe jer med at finde ud af, hvad I skal gøre, og hvordan I skal gøre det« – Margaret D. Nadauld, Unge Pigers præsidentinde (»En Trøster, en Vejleder og et Vidne«, *Liahona*, juli 2001, s. 111). □

AT OPNÅ KUNDSKAB OG STYRKEN TIL AT ANVENDE DEN KLOGT

Vi kan lære meget, som er vigtigt, ved det, som vi *hører* og *ser* og måske især det, som vi *føler*, når vi tilskyndes af Ånden.

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Det er min hensigt at hjælpe jer med at opnå inderlig glæde og lykke, mens I lærer og udvikler jer. Hvis en sådan glæde allerede er en del af jeres liv, vil mit budskab være en bekræftelse af det, som I allerede har lært og anvendt.

Hvis det ikke er tilfældet, foreslår jeg nogle sandheder, som kan være jer en hjælp til at finde varig lykke.

For det første vil jeg omtale et princip, som, hvis det forstås og konsekvent anvendes, bringer enorme velsignelser. Det er hverken svært for mig at forklare det eller for jer at forstå det. Men det kræver en ihærdig og beslutsom indsats af jer fuldt ud at udnytte dette princip. Ved hjælp af det kan I lære vigtige sandheder, som

bringer større, varig lykke og gør jeres liv mere produktivt og indholdsrigt:

Jeg vil konstant stræbe efter at lære af det, som jeg hører, ser og føler.

Jeg vil nedskrive de vigtige ting, som jeg lærer og efterleve dem.

I kan lære meget, som er vigtigt, ved det, som I *hører* og *ser* og måske især det, som I *føler*, når I tilskyndes af Helligånden. De fleste mennesker begrænser deres indlæring hovedsageligt til det, som de hører eller læser. Vær klog. Lær at udvikle evnen til at lære af det, som I ser og føler, og især det, som Helligånden tilskynder jer til at føle. Søg bevidst at lære af det, I ser og føler, og ved konsekvent at praktisere det vil jeres evne dertil øges. Bed i tro om hjælp til dette. Lev, så I er værdige til det. Stræb efter at genkende det. Find et sikkert sted, hvor I kan nedskrive alt det vigtige, som I lærer af Helligånden. I vil opdage, at når I nedskriver de dyrebare indtryk, får I ofte flere af dem. Og den kundskab, som I opnår, vil så være tilgængelig for jer hele livet. I skal altid, dag og nat,

hvor I end finder jer, hvad I end foretager jer, stræbe efter at genkende og adlyde Åndens tilskyndelser. Udtryk taknemlighed for den hjælp, som I modtager, og følg den. Det vil styrke jeres evne til at lære ved Ånden. Det gør det muligt for Herren at vejlede jer og gøre bedre brug af alle de andre latente talenter, som I besidder.

Hvis jeg havde evnen til at formidle vigtigheden af det princip, jeg lige har nævnt, kunne jeg stoppe her, og så ville I have fået et stort udbytte af mine ord. Det kræver en indsats og øvelse konstant at lære af det, som man ser og føler. Jeg vil opfordre jer til at øve jer på dette princip nu. Når jeg nu stiller nogle enkle spørgsmål, som kun I selv kan svare på, vil I så være søde at overveje jeres svar? I kan måske skrive dem ned. Og bed så hele tiden Herren om at hjælpe jer med at genkende den vejledning, som han ønsker at give jer. Eftersom Herren ikke tvinger jer til at lære noget, skal I udøve jeres handlefrihed til at

Find et sikkert sted, hvor I kan nedskrive alt det vigtige, som I lærer af Helligånden. I vil opdage, at når I nedskriver de dyrebare indtryk, får I ofte flere af dem.

bemyndige Ånden til at undervise jer. Bliv ved med at søge denne vejledning, mens jeg foreslår nogle måder, hvorpå I kan nå jeres mål. Jeg vil også foreslå noget, som kan motivere jer endnu mere til at stræbe højere. De indtryk, som I nedskriver, bliver den bedste hjælp, I kan få.

Lad os komme i gang. Her er spørgsmålene:

Hvad er noget af det, som er allervigtigst for jer?

Hvilke udfordringer må I overvinde for at nå jeres drømme og ønsker?

Hvad er noget af det, som hindrer jeres fremgang?

Hvad motiverer jer til at overvinde fristelser og leve retskaffent, så Herren kan vejlede og styrke jer?

Mens I overvejer resten af mine ord, så prøv at genkende eventuelle åndelige tilskyndelser, som kommer som personlige budskaber fra Herren. Jeg vil nu tale til hver af jer, som om vi sad i en fortrolig samtale og udvekslede vore reneste følelser – sådan som to mennesker kan gøre, når der hersker gensidig tillid og fælles trosgrundlag.

For nogle mennesker er den grundlæggende motivation at blive populær ved at gøre det, som er populært. Andre, som er klogere, motiveres af Frelserens kærlighed og hans sandhed. De er villige til at holde fast ved korrekte principper på trods af gruppepres. Lad mig illustrere konsekvenserne af hver af disse adfærdsmønstre.

For nylig traf jeg en intelligent ung mand med nogle enestående forældre. Han har fantastiske materielle og åndelige ressourcer til sin rådighed. Han har ikke besluttet sig for, om han vil på mission. Han går på handelshøjskole, fordi det er lettere end at læse på universitetet. I sin fritid foretager han sig kun det, som han har lyst til. Han arbejder ikke, for det behøver han ikke, og det ville jo berøve ham hans fritid. Han deltog i seminarklasserne udelukkende for at fuldføre, men uden at skænke det mange tanker, hvordan han personligt kunne udnytte den kundskab, han opnåede. Jeg spurgte ham:

»Må jeg være meget åbenhjertig? Jeg vil ikke såre dig, men blot påpege noget. De valg, som du træffer i dag, virker meget rimelige i dine øjne. De synes at give dig det, du ønsker dig: Et behageligt liv med masser af fornøjelser og ikke mange ofre. Det kan du gøre en tid, men hvad du ikke er klar over er, at hver eneste beslutning, du træffer, indskrænker din fremtid. Du fjerner muligheder og valg. Der vil komme en dag i en ikke så fjern fremtid, hvor du må tilbringe resten af dit liv med at gøre noget, du ikke har lyst til, på steder, hvor du ikke har lyst til at være, fordi du ikke har forberedt dig. Du udnytter ikke dine muligheder.«

Jeg fortalte, at alt det, som jeg værdsætter i dag, begyndte at udvikles, mens jeg var på mission. Missionering er ikke noget, vi gør for vores egen skyld. Vi har vores handlefrihed. Vi kan selv vælge, hvad vi vil gøre. Men i mine øjne opnår et ungt menneske den største udvikling og forberedelse til fremtiden på en mission. Der koncentrerer de sig om andres behov. De søger Herren og lærer hans lærdomme at kende. De møder mennesker, som er interesseret i budskabet, men ikke helt sikre på, om det har nogen værdi. De stræber af alle kræfter – med bøn, faste og vidnesbyrd – på at hjælpe det menneske med at ændre sit liv. Det er det, som en mission betyder, når den udføres uselvsk. Og mange kan bære vidnesbyrd om det. Jeg følte mig tilskyndet til at give denne unge mand en velsignelse. Da han forlod lokalerne, bad jeg inderligt til, at Herren på en eller anden måde ville bevæge ham til at vælge de rette prioriteter. Ellers hæmmes hans udvikling, og hans lykke bliver kortvarig.

I skærende kontrast hertil står en

anden ung mands eksempel. Gennem årene har jeg iagttaget, hvordan hans forældre, lige fra han var spæd, har lært ham urokkelig lydighed mod Guds bud. Ved eksempel og forskrift har de nærret ham og deres øvrige børn i sandheden. De har opmuntret udviklingen af selvdisciplin og opofrelse for at nå retfærdige mål. Denne unge mand valgte svømning som en aktivitet, der kunne indgyde hans karakter disse kvaliteter. Svømmelektionerne, som lå tidligt om morgenen, krævede disciplin og ofre. Med tiden udmærkede han sig inden for denne sportsgren.

Så kom udfordringerne – for eksempel et mesterskab, som lå om søndagen. Skulle han deltage? Skulle han, for at hjælpe sit hold med at vinde mesterskabet, gå på kompromis med sin regel om ikke at svømme om søndagen? Nej, han ville ikke give sig, selv ikke under det hårdeste gruppepres. Han blev overfuset med nedsættende bemærkninger, ja, han blev sågar korporligt overfaldet. Men han gav sig ikke.

Hans venners afvisning, ensomheden og presset medførte sorg og tårer. Men han ville ikke give sig. Han lærte på sin egen krop, det, som vi alle må erfare, nemlig sandheden af Paulus' ord til Timotheus: »Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus« (2 Tim 3:12).

Gennem årene har jeg bemærket, hvordan dette vedvarende mønster for retskaffent livsførelse –

Udøv tro på Jesus Kristus og hans uendelige evne til at kunne velsigne. Hvordan vil I kunne se med større klarhed og modtage yderligere hjælp gennem sløret, så I kan nå jeres mål? Her er otte af de mange hjulpekilder.

knyttet sammen af hundreder af korrekte beslutninger, hvoraf nogle har krævet store overvindelser – har udviklet karakterstyrke og evner. Som missionær nyder han i dag respekt for sin evne til at arbejde, sin kundskab om sandheden, sin urokkelige hengivenhed og sin beslutning om at forkynde evangeliet. En, som engang blev forkastet af sine venner, er i dag en lederskikkelse.

Er der et budskab til jer i disse eksempler? Hvordan vil I kunne se med større klarhed og modtage yderligere hjælp gennem sløret, så I kan nå jeres mål? Lad mig erindre jer om otte af de mange hjælpeikilder.

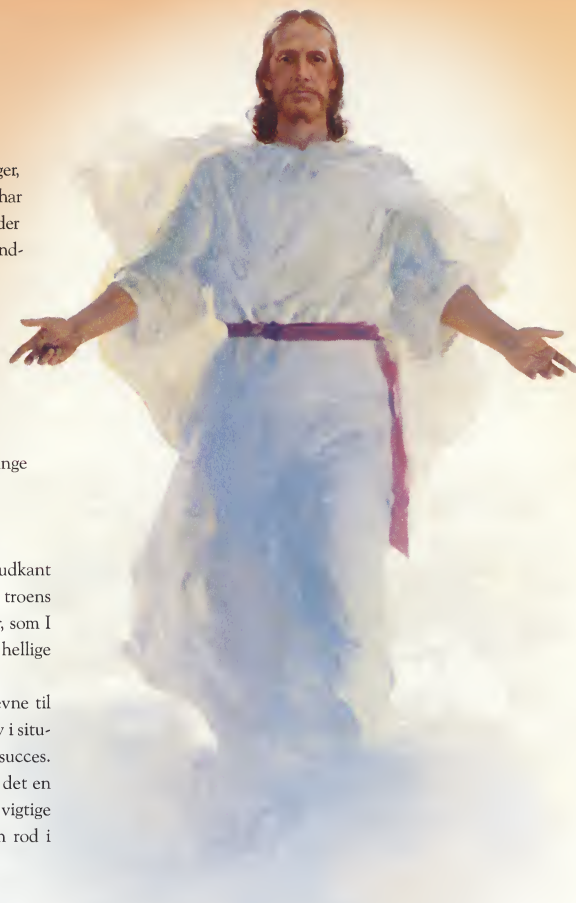
FOR DET FØRSTE: TRO PÅ JESUS KRISTUS

Der er altid et behov for at gå til den yderste udkant af sin kundskabs og sit vidnesbyrds lys og ind i troens tussmørke. I kommer til at udøve tro på sandheder, som I endnu ikke ved egen erfaring eller Helligåndens hellige vidnesbyrd har vished om.

Udvis tro på Jesus Kristus og hans uendelige evne til at velsigne. Tro fører til handling, til at nå mål, selv i situationer, hvor der synes ringe grund til at håbe på succes. Tro er en urokkelig tillid til sandheden. Derfor er det en kraftkilde til kundskab om enkle, men dog dybe, vigtige sandheder og til tro på dem. Varig lykke har sin rod i uforanderlige sandheder, som efterleves i tro.

FOR DET ANDET: STYRENDE PRINCIPPER

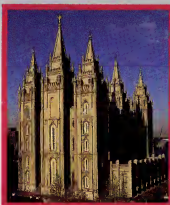
I har sandsynligvis fastsat nogle styrende principper for jeres tilværelse. Hvis ikke, så gør det nu. Når I har sådanne standarder, vil I ikke træffe forkerte beslutninger på grundlag af omstændighederne eller øjeblikkets gruppepres. De principper, som I er fast besluttet på at efterleve, holder jer på rette kurs. Byg dem på Jesu Kristi lære. Vær ærlig over for jer selv, når I anvender jeres styrende principper. Tragedie, skuffelse og manglende resultater udspringer af uærlighed over for en selv og Herren.

Udvis tro på Jesus Kristus og hans uendelige evne til at velsigne. Tro fører til handling, til at nå mål, selv i situationer, hvor der synes ringe grund til at håbe på succes.

Gå aldrig på kompromis med jeres principper. Man opnår styrke og tryghed ved aldrig at afvige fra dem. Uanset om det ser ud til, at omstændighederne ville retfærdiggøre en afvigelse fra dem, så lad være med at gøre det. Bortforklaringer får en til at tage noget, som er sandt, og vride det for at retfærdiggøre urimelige undtagelser.

Bortforklaringer er Satans redskab til at føre en væk fra sandheden. Der opstår vanskeligheder, når små afvigelser fra standarderne retfærdiggøres på grundlag af omstændigheder. Mennesker, som lever fra dag til dag, træffer beslutninger, som bygger på omstændighederne eller det, som andre frister dem til at gøre. Sådanne mennesker er dømt til en dag at overtræde evige love og ødelægge livets store muligheder. De synes måske at opnå fordele, men det er kun midlertidigt. De mister det, der bringer evig glæde. Når I bygger jeres liv på sandheden, sikres I fremgang og lykke.

efterleves, bliver de en afgørende kilde til værdig motivering. I opnår større mod til at gøre det rette. Jeres selvdisciplin til at holde fast ved livets vigtige prioriteter opbygges.

Skrifterne giver smukke bekræftelser på, hvordan konsekvent efterlevelse af sandheden åbner døren for inspiration til at vide, hvad man skal gøre, og, når det er nødvendigt, guddommelig kraft til at gøre det. Når I tænker over, hvordan andres evne til at overvinde vanskeligheder, tvivl og overvældende udfordringer blev styrket af Herren, vil Helligånden bekræfte, at deres oplevelser er sande. I kan vide, at lignende hjælp er tilgængelig for jer.

FOR DET TREDJE: BØN

I har erfaret, at bøn kan være en kilde til stor trøst, vejledning og styrke. I den fortravlede hverdag kan I fristes til at bede forjagede, rutinemæssige bønner uden værdi. Bønner, der giver trøst, lindring, vejledning og stor indre styrke, er som de bønner, Enos bad. Han belærte os om betydningen af at bede med »tro på Kristus« og være »nidkære i at holde [hans] bud« (Enos 1:8, 10). Enos' ord viser os, hvordan vi skal bede om det, der har betydning: »... min tro på Herren [begyndte] at blive *urokkelig*, og jeg bad til ham med *megen inderlighed* ...

Og det skete, efter at jeg havde *bedt og arbejdet med al flid*, at Herren sagde til mig: *På grund din tro vil jeg give dig, hvad du ønsker* (Enos 1:11-12; fremhævelse tilføjet).

Når du tilskyndes til at bede Herren om noget på den måde, modtager du ofte meget mere forståelse og hjælp, end du ventes.

FOR DET FJERDE: SKRIFTERNE

Skrifterne er en fremragende kilde til forståelse og styrke, når de granskes med tro på Frelseren. De fremmer troen på sandheden. Når de åbenbarede sandheder flittigt

FOR DET FEMTE: TEMPELTJENESTE

En anden meget vigtig måde, hvorpå I kan fremme jeres evne til at forstå og efterleve evige sandheder, er tempeltjeneste. Kun ved at modtage alle tempelordnancerne og efterleve de pagter, som indgår der, kan I indtræde i den højeste grad af herlighed og modtage det største mål af evig lykke. Tempeltjeneste har en beroligende, afslappende og opmuntrende virkning, som indgyder fred og tilfredshed. Det byder på en atmosfære, som er fremmede for den inspiration, der kommer som svar på bønner. Den medfølgende slægtsforskning giver lignende velsignelser.

FOR DET SJETTE: MORALSK RENNED

Jeres mål om at være moralsk rene er grundlæggende for jeres varige lykke. I afgør ved jeres daglige valg, om det bliver til noget. Opbyg styrke ved at huske på, at I kan gøre alt, hvad Herren beder jer om. Når man har behov for styrke og beder om den, hjælper han en med at holde dette vigtige bud. Når I gør alt, hvad I er i stand til, vil jeres tillid til ham give jer evne til at overvinde alle hindringer.

I har brug for et fredfyldt og stille tilflugtssted, som I engang imellem kan trække jer tilbage til og meditere og lade Herren vejlede jer. Vi har alle sammen brug for engang imellem at tjekke vores position og sikre os, at vi er på rette kurs.

FOR DET SYVENDE: VEDVARENDE IHÆRDIGT ARBEJDE

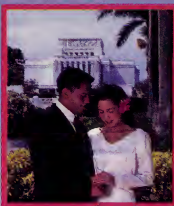
Det er et af lykkens principper, at man arbejder ihærdigt og villigt efterlever sandhedens principper i tillid til, at Herren nok skal yde hjælp, når det er nødvendigt. Vi skal alle lære den værdifulde lektie, at betydelige præstationer kræver en betydelig indsats. Vor himmelske Fader vil ikke gå på kompromis med sin plan. Han giver ikke evige velsignelser til dem, der ønsker dem, men som ikke er villige til at betale prisen.

FOR DET OTTENDE: GOD MUSIK

God musik, især hellig musik, gør det åndelige mere forståeligt. Den er opbyggende og fremmer villig lydighed. Den bereder følelserne på at lyste Helligåndens tilskyndelser. Hold jer fra den ugudelige musiks gift.

Jeg er bange for, at det kan virke, som om jeg har prædikeret for jer under vores fortrolige samtale. Tilgiv mig. Det er ikke min hensigt. Jeg ønsker blot at fortælle jer om det, som har givet mig umådelig lykke og et indholdsrigt liv.

Jeg har lige et forslag mere, inden jeg er færdig. Nogle steder er åndelige og hellige, steder, hvor det synes lettere at fornemme Helligåndens vejledning. Templet er et af disse steder. I kan gøre andre steder til noget lignende ved den respekt, I viser dem, og den adfærd, som I udviser der. I har brug for et fredfyldt og stille tilflugtssted, som I

engang imellem kan trække jer tilbage til og meditere og lade Herren vejlede jer. Det kan synes svært at finde tid til at meditere i dagligdagens stress. Men en smule omtanke vil bekræfte, at selv om man bevæger sig hurtigt fremad, så nytter det ikke noget, hvis man er på den gale kurs. Vi har alle sammen brug for engang imellem at tjekke vores position og sikre os, at vi er på rette kurs. På et eller andet tidspunkt meget snart kan I få glæde af disse personlige overvejelser:

Hvad er det vigtigste for mig?

Hvordan anvender jeg min fritid? Bruger jeg en del af den på det, der er vigtigst for mig?

Er der noget, som jeg ved, at jeg ikke burde gøre? Så vil jeg holde op med det nu.

Jeg vil takke jer, fordi I har tænkt over mit budskab og noteret de indtryk ned, som I har fået. Jeres retskafne livsførelse vil velsigne mange andre, hvor som helst I begiver jer hen. Jeg fornemmer, at I enten allerede gør det eller snart vil gøre det, som vi har drøftet. Jeg har gemt det vigtigste, som jeg kan gøre for jer, til sidst.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd for jer om, at Gud vor Fader lever, at hans plan er fuldkommen. Jeg bærer vidnesbyrd, at når I opløfter jeres røst i bøn, bliver jeres bønner hørt. De besvares bedst, når de opsendes med et sønderknust hjerte og en angervigen ånd. Jeg ved, at jeg en dag skal dømmes for, hvor godt jeg har båret vidnesbyrd om min sikre vished om Jesus Kristus. Derfor bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om, at takket være hans forsoning fuldføres vor himmelske Faders plan for lykke. Satans plan er dømt til fiasko. Jeg ved, at Jesus Kristus lever. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd af al min kraft om, at han lever, og at han elsker jer. Når I er lydige, hjælper han jer med at finde lykke. □

Fra en tale ved en fællesmøde på Brigham Young University den 23. januar 2001.

De vil elske dig, ældste

Ældste LeGrand Richards (1886-1983)

Da jeg var en ung mand, længe før jeg blev ordineret til diakon, overværede jeg et af vores wardsmøder, hvor to missionærer fortalte om deres missioner i USA's sydstater. Da jeg forlod det møde, følte jeg, at jeg kunne være taget ud til en hvilken som helst mission i verden, hvis jeg bare havde fået en kaldelse.

Og jeg gik hjem og ind på mit værelse, hvor jeg knælede ned og bad Herren om at hjælpe mig med at leve værdigt, så jeg kunne tage på mission, når jeg blev gammel nok. Og da toget endelig forlod stationen i Salt Lake City, og jeg var på vej til Holland, var det sidste, som jeg sagde til mine kære: »Dette er den lykkeligste dag i mit liv.«

KÆRLIGHED TIL MISSIONÆRER

Inden jeg drog af sted på mission, talte præsident Anthon H. Lund (1844-1921), som på daværende tidspunkt var rådgiver i Kirkens Første Præsidentskab, til os missionærer, og han sagde: »Folk vil elske jer ... De vil elske jer for det, som I bringer dem.« Dengang forstod jeg det ikke, men inden jeg forlod Holland, drog jeg rundt og tog afsked med de hellige og de folk, som jeg havde ført ind i Kirken, og jeg udgød tusindvis af tårer, langt flere end jeg havde udgydt, da jeg tog afsked med mine kære derhjemme.

For eksempel besøgte jeg i Amsterdam et hjem, hvor jeg havde været den første missionær, som opsøgte familien. Og moderen så op på mig med tårerne trillende ned ad kinderne og sagde: »Bror Richards, det var svært at se

min datter drage af sted til Zion for nogle måneder siden, men det er meget sværere at skulle tage afsked med dig.« Så mente jeg, at jeg forstod, hvad præsident Lund mente, da han sagde: »De vil elske jer.«

Jeg tog hen for at sige farvel til en mand. Han stod ret i sit lands uniform. Han faldt på knæ og knugede min hånd i sin og kyskede den og vædede den med sine tårer. Så mente jeg, at jeg forstod, hvad præsident Lund mente.

Ældste LeGrand Richards virkede som præsiderende biskop og senere som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han er forfatter til bogen *Et stort og forunderligt værk* og var kendt i Kirken for sin kærlighed til missioneringen.

GLÆDE VED AT UDFØRE EN MISSION

Nu har jeg arbejdet meget med missionærerne. Jeg har været på fire missioner og præsideret over to, og jeg har gæstet mange missioner. Jeg nyder at høre de unge missionærer bære deres vidnesbyrd. For eksempel var der en ung mand i Oregon, som ved vores vidnesbyrdmøde sagde, at der ikke fandtes et firma, som kunne betale ham nok, til at han ville være villig til at forlade sin mission.

Jeg har modtaget et brev fra en missionær fra Idaho. Han skrev:

»Der findes intet større virke end missioneringen ... Mit liv er viet til Herrens tjeneste. Mit hjerte bobler over, og mine øjne er fulde af glædestårer. Der findes intet så vidunderligt – slet intet – som det at nyde missioneringens glæde og fremgang.«

Efter al den missionering jeg har oplevet, ville jeg ikke drømme om at opdrage en dreng uden at få ham til at tage på mission, dels for hans skyld, og dels fordi jeg mener, at vi skylder verden at forkynde evangeliets sandheder. □

Fra en tale ved oktoberkonferencen 1978.

Spørgsmål & svar

Hvordan kan jeg få mine venner til at forstå, at jeg er kristen?

Nogle af mine venner siger, at jeg ikke tror på den rigtige Jesus Kristus, fordi jeg er medlem af Kirken. Jeg kan ikke få dem på andre tanker. Hvad skal jeg gøre?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

Hvis dine venner insisterer på, at du ikke tror på den rigtige Jesus Kristus, fordi du er medlem af Kirken, så gentager de måske bare noget, som de har hørt fra andre, der ikke forstår, hvad vi tror på, eller hvis synspunkter er formørkede af fordomme. Som medlemmer af Kirken kan vi møde både misforståelser og fordomme.

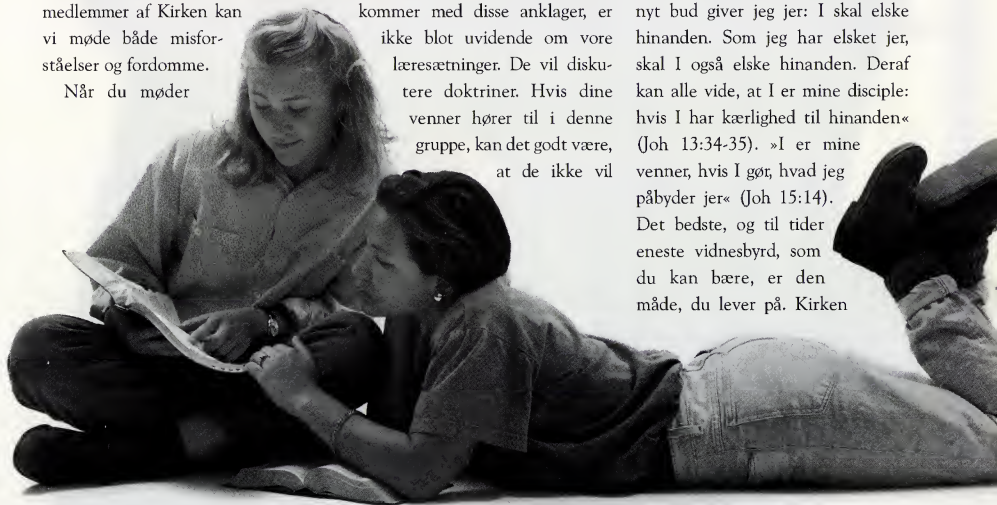
Når du møder

påstande om, at du ikke er kristen, fordi du er sidste dages hellig, kan du fortælle om din tro på Frelseren og bære dit vidnesbyrd om ham. Så får dine venner måske øjnene op for din dybe tro.

Men nogle mennesker, som fremkommer med disse anklager, er ikke blot uvidende om vore læresætninger. De vil diskutere doktriner. Hvis dine venner hører til i denne gruppe, kan det godt være, at de ikke vil

høre efter, når du fortæller om vores tro og bærer vidnesbyrd for dem. Hvis det er tilfældet, kan du ved dine handlinger vise dem, at du virkelig følger Jesus Kristus.

Frelseren har sagt: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35). »I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer« (Joh 15:14). Det bedste, og til tider eneste vidnesbyrd, som du kan bære, er den måde, du lever på. Kirken

nyder i dag mere velvilje i verden end nogensinde før, takket være dens medlemmers gode eksempel.

LÆSERNES SVAR

Handlinger taler højere end ord. Hvis vi følger Jesus Kristus i tro, af et oprigtigt hjerte og i ydmyghed; hvis vi efterlever evangeliet og fører et kristuslignende liv; hvis vi stræber efter at være som han og er et godt eksempel, så vil folk forstå, at vores kirke er Jesu Kristi Kirke.

*Shu Yang Wen,
Chia Yi I. Ward,
Tainan Stav i Taiwan*

Følg det råd, som findes i L&P 11:21 og søg at få Herrens ord. Hvis du gør det, modtager du »Guds kraft til at overbevise menneskene«. Den proces vil helt sikkert give dig trost og vejledning.

*Masaki Keikyu,
Gokaso Ward,
Nagoya Stav i Japan*

Uanset hvad vore venner siger, så er det vigtigste, som vi kan gøre, at forblive trofaste og urokkelige i vores vidnesbyrd om, at vi tilhører den sande kirke, og at vi tjener den sande og levende Gud og hans Søn, Jesus Kristus. Jeg tror, at »Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt« (Præd 3:1).

Tiden kommer, hvor vore venner lærer Kirken bedre at kende. Vores eksempel, vidnesbyrd og trofasthed kan gøre hele forskellen.

*Jeffrey N. Nool,
Paniqui I. Gren,
Paniqui Distrikt i Filippinerne*

Jeg tjener som fuldtidsmissionær og stræber efter at være et levende vidne om, at Jesus er Kristus – at han virkelig findes, og at han lever. Vi har løfte om, at når vi bærer et sådant vidnesbyrd, »skal den Helligånd blive udgydt for at bevidne alt, hvad [vi] siger« (L&P 100:8).

*Sister Loravella
Abelo Ranque,
Olongapo-missionen
i Filippinerne*

Hvis vi stræber efter at elske alle, at velsigne vore fjender og besøge de nødlidende – sådan som Frelseren gjorde – så vil vi blive kendt som sande troende på Jesus Kristus.

*Kelepi To'a Fameitau,
East Lakes Tonganske Ward,
Hyde Park Stav i Sydney i
Australien*

Det, som vi gør, har større vægt end det, vi siger. Der var mange mennesker, som ikke troede på, at Jesus Kristus var Messias, men han viste dem sandheden ved sit fuldkomne

Sidste dages hellige er kristne

Det er en stor misforståelse, at vi ikke følger Jesus Kristus. Det er den vedvarende påstand, som slynges imod os. Der er overhovedet ikke hold i den. Hvis der findes noget folk i denne verden, som tror på Jesus Kristus, så er det denne Kirkes folk. Kirken bærer hans navn. Han er den centrale skikkelse i os vores gudsdyrkelse. [Tanken om, at vi ikke er kristne] er en misforståelse, som er blevet skabt og viderebragt længe, men den er ved at forsvinde. Tiderne ændrer sig. Vi møder større forståelse, end vi tidligere har gjort. Jeg mener, at det er en tid, hvor Kirken møder megen velvilje.« – Præsident Gordon B. Hinckley (»Inspirerende tanker«, *Liahona*, juni 1999, s. 3-4) □

eksempel, sin kærlighed, tjeneste, venlighed, ydmyghed og barmhjertighed. Vi kan gøre det samme ved at være et lys for andre til alle tider og på alle steder (se Mosiah 18:9).

*Eldste Melvin
Dorian Rodas López,
Sula-missionen i San Pedro
i Honduras*

Det bedste, jeg kan gøre for mine venner, er at invitere dem med i kirke. Jeg kan også faste og bede for dem og bære mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud vil hjælpe mine venner til at forstå, hvad Jesus Kristus betyder for os, og hvad hans plan for os er.

*Richelle M. Miguel,
Echague 1. Gren,
Alicia Distrikt i Filippinerne*

Jeg fortæller mine venner, at hvis jeg ikke troede på Jesus Kristus, ville jeg ikke have lyttet til missionærerne, da Gud sendte dem til mig for at forkynde hans evangelium. Jeg ville ikke have følt Helligånden, og jeg ville ikke have sluttet mig til Kirken.

*Marina Vladimirovna
Khlapova,
Nakhodka Gren,
Vladivostok-missionen i Rusland*

Jeg kan overbevise mine venner om, at jeg er kristen ved at vise dem mit eksempel på kærlighed til Gud

og Jesus Kristus. Jeg kan bede, og jeg kan få mine venner til at bede om at kende sandheden. Jeg ved, at mit eksempel, min tro, kærlighed og lydighed kan få mine venner til at indse, at jeg er kristen.

*Marja Saparbekovna
Bisembina,
Nakhodka Gren,
Vladivostok-missionen i Rusland*

Hvis mine venner tvivlede på min tro på Frelseren, ville jeg invitere dem med til en aktivitet, der er centreret om Jesus Kristus, såsom en dåb. Jeg ville også låne noget litteratur på Kirkens bibliotek, som de så kunne læse. Men inden jeg gjorde noget som helst andet, ville jeg bede Ånden om at røre deres hjerte.

*Esther N. Ninedeys,
Calabar 1. Gren,
Calabar Distrikt i Nigeria*

I den situation ville jeg fortælle mine venner, at bøn er den bedste måde til at finde ud af, om det, jeg tror på, er sandt. Jeg ville foreslå, at vi bad sammen, om at vor himmelske Fader ville vise os, om min tro er korrekt. Gennem bøn kan han vise sandheden i alle ting.

*Reyna Guadalupe
Orozco Portillo,
Las Huertas Ward,
Tamazula Stav i Culiacan
i Mexico*

Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at sikre os, at vores vidnesbyrd rører andre. Vi skal være eksempler på det, som vi siger, den måde, vi lever på, det tøj, vi går i, og den underholdning, vi vælger. Måske tror vore venner os ikke nu, men en dag vil de måske huske den arv af tro, som vi gav dem ved vores eksempel.

*Lucía Cecilia Pérez,
Unión 2. Ward,
Trelaw Nordre Stav i Argentina*

SPØRGSMÅL OG SVAR er en ungdomsserie, og det er vores håb at trykke et bredt udvalg af svar fra vore unge læsere i mange forskellige lande. Send dit svar, så vi har det senest den 1. september 2002. Send det til QUESTIONS AND ANSWERS 09/02, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org. Du kan maskinskrive dit svar eller skrive det med letleselig håndskrift på dit eget sprog. For at dit svar skal kunne komme i betragtning, skal det indeholde fulde navn, alder, privatadresse og ward eller gren samt stav. Vedlæg venligst et foto af dig selv. Dette foto bliver dog ikke returneret.

SPØRGSMÅL: Til tider virker det vanskeligt at afgøre, hvad der er rigtigt og forkert. Hvorfor udsender Kirken ikke bare en liste, der viser mig nøjagtigt, hvad jeg må og ikke må? □

Lille Liahona

TIL BØRNE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ AUGUST 2002

VI LYTTET TIL PROFETENS RØST

Templets indflydelse

Præsident Thomas S. Monson

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Da jeg besøgte Tjekkoslavakiet første gang, længe før folket der opnåede deres frihed, mødtes jeg med Jiří Šneiderfler og hans hustru, Olga. Jeg besøgte deres hjem, som var mødested for Kirkens gren i Prag. På væggen hang det ene billede efter det andet af templet i Salt Lake City. Jeg sagde til søster Šneiderfler:

Ægteparret Šnederfler (andet par fra venstre) sammen med en gruppe tjekkiske hellige ved templet i Freiberg i Tyskland.

»Din mand må elske det tempel.« Og hun svarede: »Jeg også, jeg også.«

Hun hentede et fotoalbum fyldt med billeder af missionærer, som tjente der i 1950, da deres regering lukkede missionen. Hver gang hun viste et billede frem, sagde hun: »Vidunderlig dreng, vidunderlig dreng!«

Bror Šnederfler har altid været villig til at forsvare evangeliet. Da Kirken anmodede den tjekkoslovakiske regeringen om igen at anerkende den officielt, sagde de kommunistiske ledere: »Lad være med at sende en amerikaner eller en anden udlænding. Send en tjekkoslovakisk borger.« Det var skræmmende, for hvis man dengang indrømmede, at man var leder for en kirke betød det, at man risikerede problemer!

Bror Šnederfler var den, der blev udpeget til at tale

med regeringen. Han fortalte mig senere, at han havde bedt grenens medlemmer om at bede for sig. Så gik han hen til Olga og sagde: »Jeg elsker dig. Jeg ved ikke, hvornår – eller om – jeg kommer tilbage. Men jeg elsker evangeliet, og jeg må følge min Freiser.« I den troens og hengivenhedens ånd opsøgte han statens embedsmænd og fortalte dem, at han var Kirkens lokale leder, og at han ønskede, at de igen skulle anerkende den officielt.

I mellemtiden havde ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum arbejdet hårdt for at opnå den nødvendige anerkendelse. Og den kom: »Jeres kirke er atter anerkendt i Tjekkoslovakiet.«

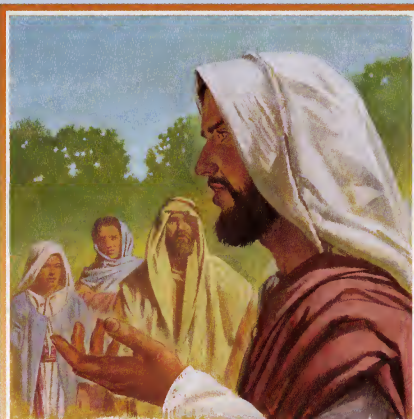
Bror Šnederfler var ivrig efter at fortælle Olga og de øvrige stærke medlemmer af Kirken, at missionærerne igen kunne komme til deres land, og at de igen frit kunne tilbede deres himmelske Fader. Det var en lykkelig dag.

Jiří og Olga Šnederfler har senere tjent som tempelpræsidentpar ved templet i Freiberg i Tyskland, hvor trofaste medlemmer fra Tyskland, Republikken Tjekkiet og andre omkringliggende lande kommer. De var lykkelige over at tilbringe hver eneste dag i Herrens hus, som de elskede så højt. □

Fra en tale ved oktoberkonferencen 1991.

FARISÆEREN OG TOLDEREN

ILLUSTRERET AF ROBERT L. BARETT

En dag talte Frelseren med nogle mennesker, som mente, at de var bedre og mere retskafne end andre mennesker. Jesus ønskede ikke, at de skulle mene, at de var bedre end andre, så han fortalte dem en historie.

Luk 18:9

To mænd gik ind i templet for at bede. Den ene var farisæer (en religiøs leder). Den anden var en tolder. Folk skulle betale skat til tolderne, og nogle gange krævede tolderne for mange penge. Folk kunne ikke lide dem.

Luk 18:10

Farisæeren stillede sig op foran andre for at bede. Han takkede Gud for, at han var bedre end andre mennesker, fordi han fastede to gange om ugen og betalte mere i tiende end andre. Tolderen stod for sig selv og bøjede sit hoved for at bede. Han var bedrøvet over sine synder og bad Gud om at tilgive sig.

Luk 18:11-13

Jesus sagde, at farisæeren troede, at han var bedre end andre mennesker, at han var syndfri, og at han ikke havde brug for Guds hjælp. Jesus sagde, at tolderen vidste, at han havde syndet, men ønskede at omvende sig. Tolderen havde bedt Gud om tilgivelse, og han prøvede at være mere retskaffen.

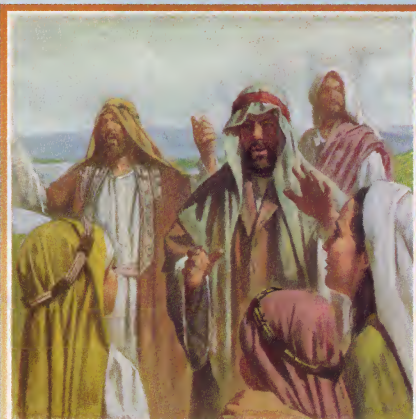
Luk 18:14

Jesus sagde, at det var tolderen, og ikke farisæeren, som blev tilgivet, og at folk skulle være som tolderen. De skulle ikke tro, at de var bedre end andre mennesker. De skulle omvende sig fra deres synder og bede Gud om tilgivelse. De skulle stræbe efter at være mere retskafne.

Luk 18:14

JESUS VELSIGNER BØRNENE

Mens Frelseren var sammen med sine disciple, var der nogle mennesker, som gerne ville have, at han skulle velsigne deres børn. Disciplene sagde, at folk ikke skulle komme hen med deres børn til Jesus.

Mark 10:13

Jesus Kristus elsker børn, og han skældte disciplene ud, fordi de ville vise dem bort. Han sagde til disciplene, at de skulle lade børnene komme til ham. Han fortalte også disciplene, at de skulle være som små børn. Så kunne de bo sammen med Gud i Himlen.

Mark 10:14-15

Min MINDEBOG

Lori Stevens

1. Tante Jette gav mig en scrapbog i fødselsdagsgave. Omslaget er rødt og der står »Min mindebog« på forsiden af det. Siderne er tykke og grå.

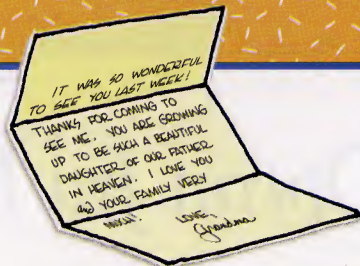
2. Jeg besluttede mig for, at lægge alt det, som jeg skulle bruge til min scrapbog, i en stor æske. Jeg lagde tusser, saks, lim og tape derned.

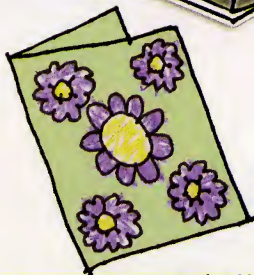
3. Mor hjælper mig med at fylde æsken med ting, der handler om mig.

4. På den første side limede jeg et billede af mig selv ind, og nedenunder skrev jeg mit navn. Så skrev jeg: »Jeg har grønne øjne og brunt hår. Jeg er seks år.«

5. På den næste side limede jeg et særligt brev fra bedstemor ind. Det er det første brev, jeg nogensinde har fået.

6. I sidste måned lavede jeg et kort til far. Jeg havde tegnet lilla blomster på det. Far sagde, at jeg godt måtte lime det i min bog.

7. På en anden side tegnede jeg et billede af min mor, far, bror, vores kat og mig. Jeg limede også et billede af familien ind og skrev: »Vi er en familie.«

8. Mor hjalp mig med at finde et billede af templet, som jeg kunne lime ind i min bog. Jeg ville gerne kunne huske, at vi kan være sammen for evigt.

9. Jeg tegnede et billede af vores hus og det træ, som jeg elsker at klatre i. Jeg skrev også min adresse og telefonnummer.

10. Hvis du læser i min mindebog, så lærer du mig meget bedre at kende. Du kan også lave en bog med alt muligt om dig. Når folk læser i den, lærer de dig bedre at kende!

Optrin fra Det Røde Hav

Da farao, Egyptens hersker, sagde, at israelitterne måtte forlade Egypten, førte Moses folket bort. Så ombestemte farao sig. Han og hans hær jagede Moses og hans folk lige til Det Røde Hav.

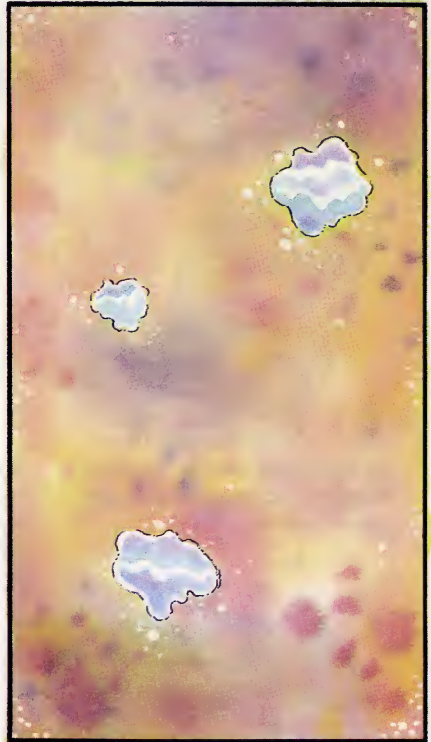
Gud skilte vandene, så Moses og folket kunne komme over på den anden side. Da farao og hans hær fulgte efter, lod Gud vandene samles igen (se 2 Mos 14).

Du kan samle optrinnet på side 11 og fortælle din familie historien om Moses og overgangen over Det Røde Hav.

Instruktioner

1. Lim side 10 og 11 på et stykke karton.
2. Klip de fem dele ud. Klip kun bølgerne ud langs kanten og selve bølgerne. Klip ikke de fuldt optrukne linjer mellem de stiplede linjer over.
3. Fold hver bølgedel langs den fuldt optrukne linje mellem de stiplede linjer, så vandet vender udad, og lim så bagsiderne sammen (se illustrationen nr. 1).
4. Fold bølgestykkerne langs de brudte linjer og lim de flapper, som du lige har bøjet, fast i kanten af Det Røde Hav-delen (se illustration nr. 2). Fold så bølgerne mod hinanden, så de dækker havbunden.
5. Fold delene med folkene langs de stiplede linjer, så de kan stå. Vis nu, hvordan Moses og folket flygter fra farao. Når de når frem til Det Røde Hav, så skil vandene for dem.
6. Når farao og hans hær er midt ude i Det Røde Hav, folder du bølgerne hen over dem. □

BUNDEN AF DET RØDE HAV

ILLUSTRATIONER: KAREN FOSTER

ILLUSTRATION NR. 1

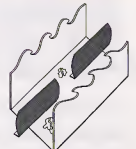
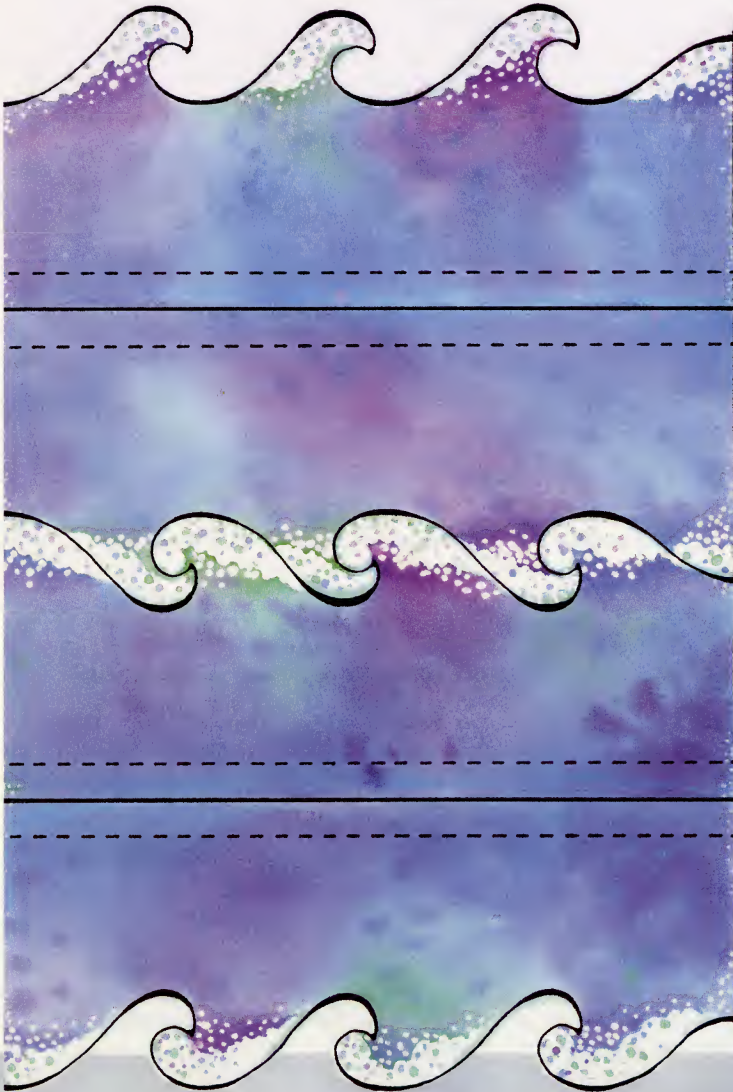

ILLUSTRATION NR. 2

BØLGEDELE

FARAO OG HANS HÆR

MOSES OG ISRAELITTERNE

»BØRNEENES HJERTE«

Vicki F. Matsumori

»Han skal vende fædres hjerte til deres sønner, og sønners hjerte til deres fædre« (Mal 3:24).

Har du nogensinde ønsket, at du var ældre? Du skal være 12 år gammel for at blive døbt for de døde i templet. Du skal være voksen for at modtage din egen begavelse eller blive viet der. Det kan synes, som om der er meget lang tid til, at du er gammel nok til at være med til at tjene i templet.

Men der er noget, som du kan gøre lige nu.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) sagde: »Jeg opfordrer alle denne kirkes medlemmer til at arbejde alvorligt på deres slægtsforskning ... Jeg opfordrer alle til at hjælpe børnene i gang med at føre personlig historie og dagbog« (»Livets og frelsens sande væsen«, *Stjernen*, oktober 1978, s. 5).

Hvorfor er det så vigtigt at føre dagbog og udføre slægtsforskning? Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Hele vores store slægtshistoriske [indsats] er rettet mod tempeltjenesten. Der er intet andet formål med det. Tempelordnancerne er de kronende velsignelser, som Kirken kan tilbyde« (»Nye templer tilbyder evangeliets »kronende velsignelser«, *Stjernen*, juli 1998, s. 88).

Slægtsforskning og dagbøger er med til at »vende fædres hjerte til deres sønner, og sønners hjerte til deres fædre« (Mal 3:24). Når du hører historier om dine forfædre, ser du ind i deres hjertes og kommer til at værdsætte dem. Når du skriver i din dagbog, husker du Herrens velsignelser, og du hjælper dine kommende børn med at se ind i dit hjerte.

Du kan også vælge det rette, så du kan komme i templet, når du bliver ældre. Og du kan være værdig til at vende tilbage til templet og hjælpe dine forfædre

med at modtage »de kronende velsignelser, som Kirken kan tilbyde«.

Instruktioner

Lim side 13 på et stykke karton. Klip de tre hjerter ud. Fold hjerterne på midten og lim den foldede halvdel sammen med den foldede halvdel af et andet hjerte (se illustrationen). Prik huller, som angivet. Sæt en snor i hvert hul og bind snorene sammen. Hæng hjertet et sted, hvor det kan minde dig om at skrive i din dagbog.

Forslag til fællestid

1. Lad børnene opføre historien om Nephi, der vender tilbage efter messingpladerne (se 1 Nephi 3-4). Brug navne-skilte eller enkle kostumer til at identificere hver person. Lad så børnene op i syv grupper. Giv hver gruppe et af følgende skriftsteder: Jer 30:1-2; 1 Nephi 19:1; Jakobs Bog 4:1-4; Enos 1:1-2, 13, 16; Alma 37:1-3; 3 Nephi 5:14-15, 20; Abraham 1:31. Lad hver gruppe læse deres skriftsted op og fortælle, hvem der førte optegnelsen, hvad der blev skrevet, og hvorfor den person skrev det. Læs Omni 1:17 og fortæl, hvad der sker, når der ikke bliver ført optegnelser. Fortæl, at en af de vigtigste grunde til at man førte optegnelser i Mommons Bog var at vidne om Jesus Kristus (se 1 Nephi 13:40).

2. Bed medlemmer af wardet eller grenen om at læse uddrag af deres dagbøger. Lad dem give udtryk for deres følelser med hensyn til værdien af at føre dagbog for sig selv såvel som for deres efterkommere. Hjælp musiklederen med at finde sange, som kan minde børnene om begivenheder fra deres eget liv. Få dem til at tegne en tidslinje og skriv så hændelser på, som de har oplevet. Indled med at synge »Jeg er Guds kære barn« (Børnenes sangbog, s. 2) og lad dem så skrive, hvornår de er født. Syng sange, som omhandler forskellige aldre og årstider, som for eksempel julesalmer og fødselsdagssange. □

SÖNNERS HJERTE

VENDES TIL DERES FÆDRE.

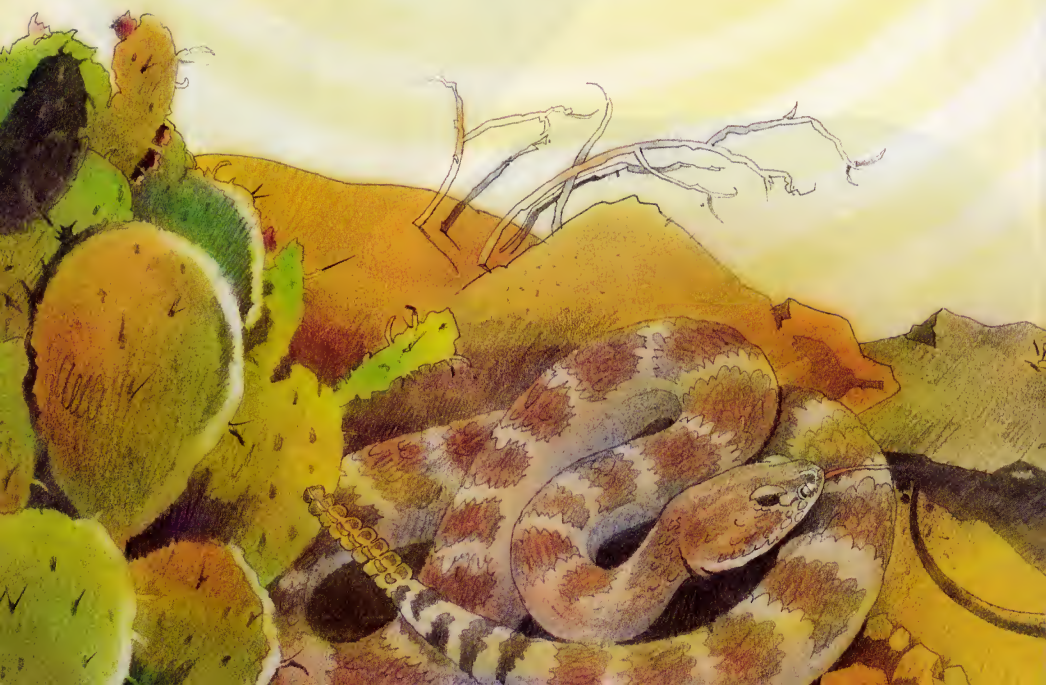
SE MALAKIAS 3:24.

ILLUSTRATION

TØRST

Ruthanne G. Bridges
En sandfærdig beretning

Sommeren 1870 var et herligt tidspunkt at bo i den store Saltsødal og være 16 år! Pionerernes oprindelige bebyggelse var nu blevet til en travl by, og der var arbejde nok til alle, som var villige til at yde en indsats.

Og det var den unge Robert (Bob) Hemphill Gillespie. Bob havde ry for at være ferm til heste og kvæg og for at arbejde hårdt.

Bob havde selv en dejlig hest og alt det nødvendige udstyr til den – og det var lidt af en præstation for så ung en mand, især en, som ikke havde haft noget hjem eller nogle forældre, siden han var ni. Han var hæderlig og pålidelig, og folk ville meget gerne hyre ham.

En dejlig dag i juni påtog Bob sig en opgave, som krævede, at han skulle drage tværs gennem 160 kilometer ørken i Saltsødalen. I dag kan folk køre gennem dette ørkenområde på mindre end to timer i bil. Men den dag for mere end 130 år siden tog det adskillige timer på hesteryg. Bobs venner havde sagt, at han skulle huske at tage vand med, så han fyldte sin feltflaske og tog af sted.

Bob havde aldrig redet gennem en ørken før, så han var ikke klar over faren ved ikke at have vand nok med. Han havde drukket alt sit vand, inden han var nået

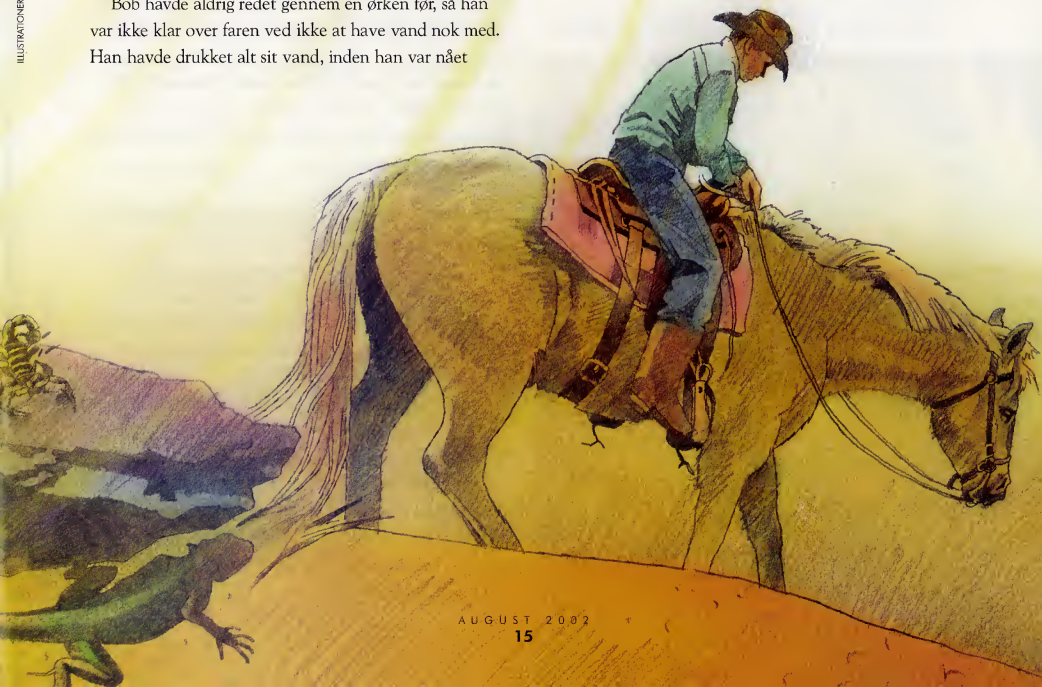
halvvejs. Da han og hans hest virkelig begyndte at tørste, var han klar over, at de endnu manglede 98 kilometer.

Han tænkte: »Åh, bare jeg dog havde gent lidt af det vand! Det var varmt, men det var dog vådt! Hvis jeg ikke havde slynget feltflasken over skulderen, hvor jeg havde den lige ved hånden, så havde jeg måske stadig haft noget tilbage!«

Han tænkte på alle de slurke vand, som han havde taget, da han egentlig ikke trængte nær så meget til det, som han gjorde nu. I et desperat håb holdt han feltflasken for munden og vendte bunden i vejret på den. Vandet var virkelig sluppet op! Frygten fik ham til at presse hesten fremad – et stykke tid. Men så opdagede han, at hesten svedte, og han sagtede farten.

Kort efter var Bobs tunge så opsvulmet, at han ikke kunne lukke munden. Hans hest led også. »Vi må have fat i noget vand,« sagde han til sig selv.

Netop i det øjeblik fik han øje på en lille hytte, som lå

et stykke fra stien. Hvor der var en hytte, var der nok også vand! Han red straks i den retning. Da han nåede frem til hytten, opdagede han, at den var forladt. Der var et dybt hul i jorden lige ved siden af, og det så ud, som om der var vand på bunden. Bob klatrede derned. Der var en smule vand! Men der var også døde fugle, en død kanin og maddiker. Vandet var dårligt. Trist klatrede Bob op igen, steg til hest og red tilbage til stien.

Så huskede han, at hans mor havde lært ham at bede, da han var en lille dreng. Han havde ikke bedt længe, men han besluttede sig for at gøre et forsøg. Han så sig om efter et passende sted og forlod atter stien. Han fandt en stor sænkning, hvor han sad af, knælede ned og begyndte at bede om vand: »Vil du ikke nok give mig noget at drikke, Herre. Ja, og også noget at drikke til min stakkels hest. Min dejlige, gode hest! Vil du ikke nok, Herre?«

Så kom Bob til at tænke på regn. »Gud, vil du ikke

nok sende mig regn?« bad han. »Tilgiv mig, Herre, men vi har brug for noget at drikke. Vil du ikke nok få det til at regne. Jeg takker dig, Herre. Amen.«

Da Bob havde bedt, følte han sig lidt bedre tilpas. Han steg til hest igen og red videre, mens han stadig tænkte på heden, sin tørst og hestens tørst.

Bob kom i tanker om, at han havde bedt om regn, så han spejdede efter mørke skyer. Det eneste, han kunne få øje på, var en lille bitte sky langt ude mod sydvest. Han holdt øje med skyen, mens han spekulerede. Lidt senere mærkede han en brise, som kom fra samme retning som den lille sky. Drev den mon hen mod ham? Den virkede større nu. »Ja, Herre,« sagde han højt. »Jeg bad om regn.«

Kort efter ramte en regndråbe hans hånd. Den anden ramte hans sadel, endnu en ramte hans hest, og så blev han ramt på hånden igen. Pludselig kom der en byge fra den lille sky! I løbet af få minutter skyllede vandet ned på stien og ned i en lille slugt ved siden af stien, så det nåede næsten op midt på hestens ben! Hesten bøjede hovedet og drak. Bob stod af, lagde sig på maven og drak taknemligt af det mudrede vand. Så fyldte han sin feltflaske. Da de havde drukket, fortsatte han og hesten deres rejse.

Da Bob havde redet et lille stykke vej, opdagede han, at jorden omkring ham var varm, tør og støvet igen. Så blev Bob klar over, hvad der var sket. Han stoppede hesten, sad af igen og knælede på den støvede sti. Igen bad han af hele sit hjerte: »Jeg takker dig, Herre, fordi du lod regn falde fra den lille sky i ørkenen, så jeg og min hest kunne få noget at drikke.«

Fra den dag af og lige til Bob døde i en alder af 86, fortalte han ofte om den oplevelse til sine børn og børnebørn. De blev aldrig trætte af at høre den, og de har fortalt den videre til deres børn og børnebørn.

Det meste spændende øjeblik i beretningen var, når Bob bar sit vidnesbyrd: »Hør, børn, lad aldrig nogen bilde jer ind, at Herren ikke kan besvare bønner, for det ved jeg, at han kan!« □

GLÆD JER VED TJENESTE OG GODE GERNINGER

Læs følgende sammen med de søstre, som du besøger, og drøft spørgsmålene, skriftstederne og Kirkens leders belæring. Fortæl om dine egne oplevelser og vidnesbyrd og lad dem, du underviser, gøre det samme.

Mosiah 2:17: »... når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.«

Alma 37:34: »Lær [menneskene] aldrig at blive trætte af at gøre det gode, men være sagtomme og ydmyge af hjertet; thi sådanne skal finde hvile for sjælen.«

L&P 58:27-28: »Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed. Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.«

Ældste Robert J. Whetten fra De Halvfjerds: »Jesu ... kærlighed til os lå til grund for hans sonoffer for vore synder. Uden hans kærlighed ville vi ikke kunne vende tilbage til vor himmelske Fader. Vi bør efterligne hans levevis. Hans levevis bør være vores levevis; »hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.« [3 Nephi 27:27]. Han viste os, at vi skal gøre

godt, at vore medmenneskers åndelige og fysiske velbefindende er lige så vigtigt som vores egen, og vi bør vise ægte medfølelse og medlidenhed med alle vor himmelske Faders børn. Moroni definerer kristuslignende kærlighed ... Det er ikke nok at sige, at vi tror, og at vi elsker ham. På den yderste dag må vi findes i besiddelse af den samme kærlighed til andre, som han er i besiddelse af. Det er ikke nødvendigt, at vi nedlægger vores liv for andre, som han gjorde, men vi bør som Frelseren velsigne andres liv ved at give af det, som vi har i vores liv: Vores tid, vore talenter, vore midler og os selv« (»Sande efterfølgere«, *Liahona*, juli 1999, s. 34).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum: »Vi bliver opfordret til at gå gennem en omvendelsesproces frem mod det stade og den tilstand, der kaldes evigt liv. Dette opnås ikke kun ved at gøre, hvad der er rigtigt, men ved at gøre det af den rigtige årsag – nemlig Kristi rene kærlighed. Apostlen Paulus illustrerede dette i sin belæring om

vigtigheden af kærlighed (se 1 Kor 13). Årsagen til, at kærligheden aldrig hører op, og årsagen til, at kærligheden er større end selv de mest betydningsfulde gerninger, han nævnte, er, at kærlighed, »Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47), ikke er en *handling*, men en *tilstand*. Man tegner sig kærlighed gennem en række handlinger, der fører til omvendelse. Kærlighed er noget, man bliver. »Derfor,« som Moroni kundgjorde, »må menneskene have kærlighed, ellers kan de ikke arve« det sted, som er beredt for dem i Faderens boliger (Ether 12:34; fremhævelse tilføjet)« (»En udfordring til at blive«, *Liahona*, januar 2001, s. 42).

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Gud kender jer og ved, hvad I kan blive til, fordi han har kendt jer fra begyndelsen, da I var hans åndelige sønner og døtre. Hvad I bliver til afhænger i høj grad af, om I følger retskafne principper og gør gode gerninger« (»Hvem tror du, at du er?«, *Liahona*, juni 2001, s. 4).

■ *Hvordan er kristen tjeneste forbundet med Jesu Kristi forsoning?*

■ *Hvordan påvirker tjeneste modtageren? Hvordan påvirker det givener?*

■ *Hvordan kan vi finde større glæde ved at tjene?* □

Jeg elsker m

Navnet tilbageholdt

ILLUSTRERET AF KEITH LAISSON; UDSNIT AF KRISTUS OG DEN RIGE, UNGE MAND, AF HEINRICH HOFMANN

Herrens Ånd fik mig til at indse, at den bedste måde at hjælpe min datter på var ved at ændre noget i mit eget liv.

For mange år siden, mens jeg var ung mor, knustes mit hjerte, da min mand først forlod Kirken og siden også mig. Jeg drog mine to små piger tæt til mig og indrettede vores liv efter evangeliet.

Jeg bad for mine børn hver dag og sørgede for sunde aktiviteter til dem. Hjemmelærere og biskopper forsikrede mig om, at disse små skulle være mine i evigheden, og at de ville værdsætte de ofre, som jeg ydede for dem. Jeg trøstede mig ved den kendsgerning, at fordi mine børn var født i pagten, var de arvinger til de lovede velsignelser. Tre år efter min skilsmisse giftede jeg mig med en trofast sidste dages hellig, og jeg var sikker på, at alt nu var godt.

Men kort efter begyndte vi at få alvorlige problemer med min yngste datter. Som lille havde hun været glad og fuld af energi, men da hun kom i puberteten, blev hun krævende, trodsig og aggressiv. Hun begyndte at ryge, drikke, tage stoffer og stjæle i butikkerne. Hun brugte et vulgært sprog og blev seksuelt aktiv. Hun satte sig op imod enhver autoritet, og til sidst dropede hun skolen.

EN FORTVIVLET TID

Der var en af de værste udfordringer, jeg havde stået overfor. Min mand og jeg ville gerne have, at hun skulle omvende sig, få et vidnesbyrd og føle

it vildfarne barn

indre fred. Jeg blev fortvilet og utrøstelig. Jeg kunne ikke udholde tanken om at »miste« endnu en af mine kære.

Vi fastede og bad og tryglede vor himmelske Fader om ikke at lade dette barn gå tabt. Min mand og jeg drøftede situationen og søgte råd hos vores biskop. Vi fik skrevet hendes navn på bønnelisten i templet. Selv om min tålmodige mand var en stor hjælp for mig, havde han ikke den store indflydelse på min datter, fordi hun nægtede at anerkende ham som en autoritet.

I denne periode modtog jeg adskillige præstedømmesignaler. Jeg tilbragte timer med at forsøge at tale med min datter. Jeg læste skrifterne og bøger om, hvordan man behandler vanskelige børn. Jeg bad om vejledning, talte med venner og familie og bønfuldt ungdomslederne om hjælp og støtte.

Jeg tænkte: »Hvor er glæden ved familielivet? Hvornår hører disse problemer op?« Vi frygtede så godt som alle tidens værste onder: Teenagegraviditet, kønssygdomme, narkomani og spirituskørsel med dødelig udgang. Da jeg ikke kunne finde nogen løsning på problemet, mistede jeg tiltroen til mine egne evner som god forælder. Jeg følte mig desperat, bedrøvet, panisk, vred og magtesløs.

PERSONLIGE FORANDRINGER

Efter flere års fortvivelse begyndte jeg at indse, at jeg måtte ændre noget i mit eget liv. Jeg begyndte at se, at min indsats for at hjælpe min datter bundede i rædsel, ikke i tro. Herren handler ikke ud fra skræmt fortvivelse. Jesus Kristus bringer håb, ikke fortvivelse. Satan er ophav til modløshed og ulykke. Jeg havde lyttet til den forkerte røst.

Jeg besluttede at vende tilbage til evangeliets grundlæggende principper og skabe en stærkere og mere rodfæstet åndelighed. Jeg kom til at spekulere på, hvornår jeg for eksempel sidst havde bedt en taksigelsesbøn. Havde

Efterhånden som min taknemlighed for Jesu Kristi forsoning blev større, øgedes også min tro på hans evne til at røre min datters hjerte.

skriftstudium. Mit sind er mest klart om morgenen, så jeg begyndte at læse i skrifterne tidligt. Nogle gange læste jeg blot et par vers, andre gange et par kapitler. Når jeg kørte i min bil, slukkede jeg for radioen og overvejede det, som jeg havde læst den pågældende morgen. De åndelige oplevelser, som jeg havde der i min bil, mere end opvejede alle de trafikmeldinger og radioavisere, som jeg gik glip af.

JEG MODTAGER PERSONLIG ÅBENBARING

Der begyndte at ske forbløffende ting. Tilskyndelser dukkede op i mit sind: Jeg modtog ideer til, hvordan jeg kunne klare dagens gøremål og forberede mig på opgaver i Kirken. Og jeg modtog inspiration til, hvordan jeg skulle omgås min dyrebare datter.

Jeg fuldstændig glemt mine mange velsignelser? Havde jeg gjort en indsats for at se på min vildfarne datters gode sider? Værdsatte jeg familiens lydige medlemmer? Var jeg opmærksom på dagens glade stunder? Nød jeg en smuk solnedgang eller en blid regnbyge?

Jeg skammede mig. Jeg var blevet så negativ og ulykkelig, at mine tanker og handlinger ikke længere afspejlede mit vidnesbyrd om Jesus Kristus. Min fremtoning viste ikke min kærlighed til og håb i Frelseren.

Jeg valgte at ændre mig. Jeg koncentrerede mig om at fylde min sjæl med positive tanker og følelser. Jeg læste opbyggende bøger og holdt op med at se indholdsløse tv-programmer. Jeg begyndte et intenst motionsprogram, som lettede min stress og opmuntrede mig.

Men hvad der var vigtigst af alt, jeg ændrede mit

En dag fornemmede jeg, at mine samtaler med min datter skulle dreje sig om alt det positive, vi havde til fælles. Og ganske rigtigt gav vores fælles interesse for musik, kunst og gamle film os neutrale emner, som vi kunne drøfte. Denne forandring var det første skridt til at få forbedret vores ødelagte forhold.

En anden morgen modtog jeg en stærk inspiration, som fortsatte igennem de næste par måneder. Tvang var ikke den rigtige løsning. Grædende bad jeg min himmelske Fader om at tilgive mig, fordi jeg havde glemt, at handlefrihed er et grundlæggende element i hans plan. Jeg fik øjnene op for, at det ikke er passende at forsøge at tvinge nogen til at gøre noget, selv ikke om det, man ønsker, de skal gøre, er godt. Det er Satans handlemåde.

Forandringerne skete ikke på én gang. Det var vanskeligt, og jeg måtte påtage mig en hel del af dem. Det var

skuffelser, men jeg holdt ud. Som forældre skulle vi trods alt stadig sætte standarder for, hvad der var acceptabelt i vores hjem, men vores datter begyndte at reagere mere positivt, fordi jeg nu var mere selvstikker og ikke lod følelserne løbe af med mig.

De fortsatte åndelige indtryk, som vi modtog, var en stor velsignelse. Linje på linje belærte Ånden os om, hvad vi skulle gøre, og hvornår vi skulle gøre det. Når vi adlød, blev vi velsignet. Når vi havde svært ved det, blev vi blidt påmindet om det.

TRO PÅ JESUS KRISTUS

Ved en bestemt lejlighed mindede Ånden mig om, at sand omvendelse sker gennem Herren. Så i stedet for blot at bede om, at min datter måtte gøre, hvad jeg bad hende om, begyndte jeg at bede om, at hun måtte opleve en forandring i hjertet. Og jeg søgte efter mulighed for at tale med hende om Frelseren. Hun var for eksempel enig med mig i, at en voldelig verden har brug for hans venlige indstilling.

Mens Ånden underviste mig, fik jeg øjnene op for mere af Kristi store barmhjertighed mod mig. En dag tænkte jeg: »Måske kan mine oplevelser med vildfarne familiemedlemmer få mig til at indse, at jeg også farer vild, når jeg ikke sætter hele min tro og min lid til ham. Måske kan vores families kamp med dette vanskelige barn i sidste ende blive til gavn for os. Måske skal vi

også gøre mere ved vore svagheder, selv om de ikke er så synlige som hendes.«

Og når jeg tænkte den slags tanker, blev jeg endnu mere taknemlig for Kristi forsoning. Og efterhånden som min taknemlighed blev større, øgedes også min tro på hans evne til at røre min datters hjerte. Jeg udviklede en fast overbevisning om, at han bliver ved med at tale til hendes hjerte og prøve at vinde hende tilbage, for han elsker hende endnu mere, end jeg gør! Min rolle er nu at holde mig tæt til hende og være så godt et eksempel på Frelseren, som jeg magter.

LYST HÅB FOR FREMTIDEN

Min datter er stadig ikke aktiv i Kirken, men hun har et godt liv. For nylig blev hun gift med en god mand, og hun er en ansvarsbevidst og dygtig medarbejder i en god karriere. Hun og jeg har et godt forhold til hinanden, og jeg har et stort forhåbninger om, at hun en dag vil vende tilbage til sin barndoms tro.

Denne vanskelige tid har lært mig, at vi har ret til at modtage inspiration. Jeg tror fuldt og fast på, at Helligånden kan hjælpe os, når vi bereder os på at lytte til hans tilskyndelser og følge dem.

De oplevelser, som jeg har haft med min datter, har også bragt mig tættere på Frelseren. De har lært mig at ransage min egen sjæl, at søge Helligåndens vejledning, at forlade mig på forsoningen, at være taknemlig for det, jeg har, og at nære håb til fremtiden. □

»Drag dem nær til jer«

»Jeg føler med de af vore unge, som i mange tilfælde må vandre en meget ensom vej. De befinder sig midt i ... onder. Jeg håber, at de kan dele deres byrde med jer, deres fædre og mødre. Jeg håber, at I vil lytte, at I vil være forstående og tålmodige, at I vil drage dem til jer og trøste og støtte dem i deres ensomhed. Bed om vejledning. Bed om tålmodighed. Bed om styrke til at elske dem, selv om de har begået alvorlige ting. Bed om forståelse og venlighed, og frem for alt, visdom og inspiration« – Præsident Gordon B. Hinckley (»Stor bliver børnenes fredd«, *Liahona*, januar 2001, s. 67). □

Eldste David E. Sorenson
De Halvfjærds Præsidium

Læren om *tempeltjeneste*

Templet er et sted for åbenbaring, inspiration, meditation og fred – et sted, hvor vi fornyer os, renser ud i sindet, finder svar på vore bønner og nyder tilfredsstillelsen ved gudsdyrkelse og tjeneste.

Da jeg som ung mand var færdig med min militærtjeneste, vendte jeg tilbage til mine forældres hjem i det centrale Utah, cirka 65 kilometer fra byen Manti. Kort før inden havde man bekendtgjort planerne om at opføre en tilbygning til templet i Manti, og Kirkens ledere bad om frivillige, som kunne deltage i projektet. Jeg meldte mig til en forten dages periode, og snart efter var jeg i gang med at svinge min hakke, knuse kampesten og fjerne klippestykker uden for templet. Den varme sommerson sol strålede ned på os hele dagen, og arbejdet var fysisk hårdt og mentalt kedeligt. Nogle gange, mens jeg puklede med at fjerne klippestykker, spekulerede jeg på, om jeg havde været lidt for ivrig efter at melde mig frivilligt.

Men som dagene gik, fik jeg utrolige åndelige oplevelser. Flere gange under det opslidende arbejde hørte og fornemmede jeg Helligånden, som fortalte mig, at jeg en gang i fremtiden skulle være med til at bygge andre templer. Det var en stille, men meget tydelig følelse. På det tidspunkt havde jeg planer om at vende tilbage og arbejde på en kvægstation, så det stod ikke helt klart for mig, hvordan jeg skulle komme til at bygge templer,

men jeg anerkendte følelsen som inspiration. Som årene gik, tænkte jeg nu og da over det, stadig usikker på, hvordan det skulle komme til at foregå, men helt sikker på, at den stille, sagte røst havde talt de ord til mig.

I de seneste år har jeg nydt det privilegium at se løftet indfriet på en måde, som jeg ikke havde troet mulig, mens jeg har arbejdet for Tempelafdelingen i

TEWELFOTOS: © INTELLECTUAL RESERVE, INC.; GENØIVELSE IKKE
TILKØBT, TE HØJRE: FOTOLLUSTRATION: STEVE SANDERSON;
BAGGRUND: FOTO AF DET CELESTIALE VÆRELSE I TEMPLET VED
MOUNT TIMPANOGOS I UTAH; WELDEN C. ANDERSEN; FOTO
AF TEMPLET I ARA PÅ SANCK: WILLIAM HOLDMARK; INDSAT: FOTO
AF DÅBBASSINET I TEMPLET I VERNAL I UTAH; TAMRA H. RATTIETA

denne spændende periode med stor vækst. Jeg har personligt set præsident Gordon B. Hinckleys iver for at bringe templerne ud til flere af jordens folk, og jeg deler hans begejstring for de velsignelser, som udspringer af tempelordinancerne. Præsident Hinckley har sagt: »Jeg opfordrer vore medlemmer overalt, med hele den overtalelseevne, som jeg kan mønstre, til at leve på en sådan måde, at de er værdige til at besidde en tempelbefaling, at de må sikre sig en og betragte den som en dyrebar ejendel og at yde en større indsats for at komme til Herrens hus og nyde den ånd og de velsignelser, som opnås der.«¹ Med disse ord er præsident Hinckley i samklang med de profeter, som er gået forud for ham. For eksempel advarede profeten Joseph Smith om følgerne, når vi ikke gør brug af de templer, som vi har: »De hellige, som forsømmer [tempeltjeneste] på vegne af deres afdøde slægtninge, gør det med fare for deres egen frelse.«²

Tempelordinancerne har tydeligvis evig betydning, men de kan også være en udfordring. Jeg håber, at jeg kan komme med nogle oplysninger, som kan hjælpe Kirkens medlemmer med bedre at forstå templets natur samt komme med nogle påmindelser og praktiske råd til, hvordan man bereder sig på at tjene i templet.

»ARBEJDET« I »TEMPELTJENESTE«

Tempeltjeneste er netop en form for tjeneste. Templet er et sted, hvor vi har mulighed for at gøre noget for andre. Ved nylige tempelindvielser har præsident Hinckley sagt, at vi ikke skal fokusere så meget på de personlige fordele ved at komme i templet, men i stedet se på tempeltjenesten som et »stykke arbejde«. Skønt der er adskillige velsignelser for den enkelte ved at komme i

templet, så må vi ikke glemme, at det er et arbejde, og at det kræver hengivenhed og pligtfølelse.

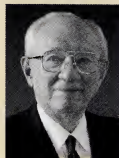
Tempeltjeneste adskiller sig ikke meget fra den øvrige tjeneste, vi yder i Kirken, såsom at udføre en mission eller hjælpe andre gennem vores virke som hjemmelærere eller besøglærere. Den form for tjeneste kræver som regel noget af os og betyder ofte, at vi må yde ofre. Vores profet opfordrer os til at have samme holdning eller indstilling med hensyn til

tempeltjeneste. Vi bør komme der for at yde tjeneste, snarere end at gøre det som en selvisk eller selvcentreret handling. Frelseren har sagt: »For den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal frelse det.«³

Hvis vi udelukkende tager til templet for vores egen skyld, kan vi ende med at hæmme vores adgang til de maksimale åndelige velsignelser. Tænk over det, som vi gør i templet. Minder det om eller adskiller det sig fra det, som vi kalder »arbejde«? Ofte er arbejde vanskeligt, udfordrende og til tider trættende; ellers kunne vi måske betragte det som leg. Arbejde kræver, at vi er engageret i processen. Så set i det lys forholder det sig måske sådan, at hvis vi stort set betragter tempeltjeneste som en passiv aktivitet, så får vi

måske ikke hele det udbytte, som vi kunne få.

Et åbenlyst eksempel kunne være forskellen på at virke i templet som tempeltjener eller som besøgende. Når tempeltjeneren virker i templet, oplever han det som arbejde; der er meget at se til, lige fra at lære ordlyden udenad til at udføre ordinancerne. Som følge af den indsats opnår tempeltjeneren en indsigt i ordinancerne og får mulighed for at lære og udvikles endnu

*Jeg opfordrer vore medlemmer overalt ... til at leve på en sådan måde, at de er værdige til at besidde en tempelbefaling, at de må sikre sig en og betragte den som en dyrebar ejendel og at yde en større indsats for at komme til Herrens hus.»
– Præsident Gordon B. Hinckley.*

Ligesom Frelserens lignelser kan tempelordnancerne rumme dele, som virker enkle, men de, som har et erfarent åndeligt syn, kan hente dybe sandheder.

mere. Og, som jeg erfarede under mit fysiske arbejde på templet i Manti som ung mand, kan en villighed til at arbejde og tjene berede hjertet til at modtage åndelig indsigt.

Skønt templet bestemt er et tilflugtssted, et asyl, hvor vi kan lære at forstå os selv, opnår man måske endnu mere ved at komme i templet for at udføre krævende, tungt, anstrengende og trættende arbejde. En af fordelene ved at have flere templer er ikke blot, at flere medlemmer kan komme i templet, men også at flere medlemmer kan virke som tempeltjenere.

Desuden kan en tjenstvillig ånd hjælpe os til at se det gammelkendte i et nyt lys. Tænk blot på ligheden mellem undervisningsmønsteret i tempelordinancerne og skriftens lignelser. Begge har flere lag af betydning. Mange af de lignelser, som Frelseren anvendte, var vanskelige for de fleste tilhørere at forstå. For nogle lød de banale og enkle. For eksempel findes der i lignelserne om de ti brudepiger, talenterne, det mistede får, enken og den uretfærdige dommer eller den fortabte søn en historie eller et budskab, som selv den mest overfladiske betragter kan forstå. Men samtidig findes der i de samme historier fantastiske sandheder, som forklarer nogle af rigets mest centrale og grundlæggende principper. På samme måde kan tempelordinancerne rumme dele, som virker enkle, men de, som har et erfarent åndeligt syn, kan hente dybe sandheder.

GRUNDLÆGGENDE LÆRE FOR DE DØDE

En af templets hovedfunktioner er at forrette ordnancer for vore afdøde slægtninge. Når vi tænker på tempelordinancerne og nødvendigheden af at udføre dem perfekt, uden fejl, så kommer vil til at tænke på dette dejlige skriftsted:

»I synes måske, at denne ordening er meget omstændelig, men lad mig sige jer, at den kun er i overensstemmelse med Guds vilje, når den udføres i overensstemmelse med den forordning og forberedelse, som Herren har besluttet og beredt før verdens grundlæggelse, til frelse for de døde, der dør uden kundskab om evangeliet ...

... Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vore frelse, som Paulus siger om fædrene, »at de ikke kan fuldkommes uden os,« ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.«[†]

Tænk over præsident Joseph F. Smiths (1838-1918) stærke og oplysende åbenbaring:

»Således blev evangeliet forkyndt for dem, der var døde i deres overtrædelse uden kundskab om sandheden eller i synd, idet de havde forkastet profeterne.

Disse blev undervist om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, håndspålæggelse for Helligåndens gave,

samt alle andre evangeliske principper, det var nødvendigt for dem at kende, for at de kunne blive dømt

på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, som Gud lever.«⁵

GRUNDLÆGGENDE LÆRE FOR DE LEVENDE

Templet er et sted for åbenbaring, inspiration, meditation og fred – et sted, hvor vi fornyer os, rensner ud i sindet, finder svar på vore bønner og nyder tilfredsstillelsen ved gudsdyrkelse og tjeneste.

Gennem profeten Joseph Smith har Herren åbenbaret: »Alle pagter, kontrakter, overenskomster, forpligtelser, eder, løfter, handlinger, forbindelser, foreninger og forhåbninger, som ikke stiftes, indgås og besegles ved forjættelsens Helligånd og både besegles for tid og evighed af ham, som er salvet dertil ... gennem (åbenbaring og befaling ved) min salvedes formidling, som jeg har udvalgt på jorden til denne myndighed ... har ingen gyldighed, magt eller bindende kraft i eller efter opstandelsen fra de døde; thi alle forbindelser, der ikke er indgået i dette øjemed, slutter, når menneskene dør.«⁶

Lad os belære hinanden om »den nye og evige pagts«⁷ uovertrufne værdi i vore taler, lektioner og ved vores eksempel. Når et par besegles af præstedømmet i templet, organiseres en ny familie. Vi glæder os, hver gang en ny gren, et nyt ward eller en ny stav organiseres. Hvor meget mere burde vi da ikke glæde os, når vi organiserer Kirkens grundlæggende enhed, nemlig en ny, evig familie! Der er kun én måde, hvorpå præstedømmet korrekt kan organisere denne nye enhed, og det er i Herrens hus. Med tiden afløses vi fra vore kaldelser i Kirken, men ikke fra vore evige roller i familieorganisationen.

Som det forklares i Lære og Pagter: »Det kan forekomme nogle at være en meget dristig lære, vi taler om; en magt, som optegner eller binder på jorden og binder i himlen. Dog har Herren altid givet denne magt i alle tidsaldrer, når han har stiftet en uddeling og givet præstedømmet gennem virkelig åbenbaring til en enkelt eller til flere. Hvad disse mænd derfor gjorde med myndighed i Herrens navn, i al oprigtighed og trofasthed, og

optegnede på rette måde og sandfærdigt, blev lov på jorden og i himlen og kunne ikke tilintetgøres ifølge den store Jehovas beslutning.«⁸

BEGAVELSEN

Hvad er begavelsens betydning og natur? Præsident Brigham Young (1801-1877) gav os disse ord: »Jeres tempelbegavelse er at modtage alle ordinancerne i Herrens hus, som er nødvendige for jer, når I har forladt dette liv, for at I kan gå tilbage til Faderens nærhed og gå forbi engle, som står vagt ... og opnå ophøjelse.«⁹

Ordet *begavelse* antyder modtagelse af en gave, noget, der har værdi på vores evige rejse, som præsident Young beskrev. Herren giver os en velsignelse, som består af åndelig kraft og beskyttelse, så vi kan nyde livet fuldt ud og mere inderligt.

De største velsignelser i Guds rige opnås ved Jesu Kristi nåde ved lydighed mod hans ord. Nutidig åbenbaring tydeliggør, at fylden af Kristi nåde skænkes dem, der holder budene og som indgår og holder pagter: »Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen; derfor siger jeg til jer, at I skal modtage nåde for nåde.«¹⁰ Lære og Pagter forklarer videre: »Velsignet er de, som har holdt pagten og budene; thi de skal få barmhjertighed.«¹¹

En af grundene til pagternes store kraft kan være deres evne til at udvirke forandringer i vores liv, især når det gælder hellige pagter. Det skyldes måske til dels, at når vi indgår pagter med Gud, afgiver vi et løfte til vor himmelske Fader, som kender os bedst og som ved nøjagtigt, hvad vi føler og tænker og kender vores hjertes hensigter, og det giver os en enestående motivation til at holde vore løfter. Derudover rummer hellige pagter endnu større kraft end almindelige pagter eller løfter, fordi ved at indgå en pagt, der besegles af forjættelsens Helligånd (Helligånden), opnår vi særlig adgang til Guds nåde i forbindelse med overholdelsen af de løfter, som vi har indgået.

Formålet med tempeltjenesten er at gøre Jesu Kristi forsoning endnu mere virkningsfuld, og eftersom pagter kan være et effektivt redskab til forandring, har pagter en fremtrædende plads i templet og er en af hovedbestanddelene af begavelsen. Tænk på, hvordan dåbspagten, nadveren og håndspålgelse alle er centreret om Frelseren og hans sonoffer, og hvordan de får os til at ændre vores liv. På samme måde kan de pagter, som vi indgår, når vi modtager begavelsen, få os til at foretage endnu større forandringer og udvise endnu mere kristuslignende adfærd. Sagt på en anden måde kunne vi spørge: Hvordan får vi adgang til forsoningens fylde, denne særlige nåde? Kun ved hjælp af pagter, som udelukkende kan indgås gennem ordinancer, som kun kan udføres med præstedømmets nøgler.¹² Profeten Joseph Smith har lært os: »Det at blive født på ny kommer ved Guds Ånd gennem forordninger.«¹³

Disse sandheder hjælper os til at forstå tempeltjenestens åndelige kraft og forstå, hvordan den kraft kan realiseres i et menneskes liv ved hjælp af pagter. Overholdelse af pagterne medfører de lovede velsignelser i tid og evighed.

Lad os se på nogle praktiske anliggender, som kan højne tempeloplevelsen.

***E**n af templets hovedfunktioner er at forrette ordinancer for vore afdøde slægtninge. »At de ikke kan fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.«*

STANDARDER

Ærbødighed er en uudværlig nøgle til åbenbaring. For at modtage den lovede åbenbaring skal vi værne om Herrens hus' hellige natur. Templet kan være en vigtig del af vores tilværelse, hvis vi ærbødig bereder os på at komme der og forbliver tro mod templets skønhed, værdighed og højtidelighed, når vi forlader det. Den ærbødighed bevares til dels ved at have en stor respekt for Guddommen i vores hjerte. Vore ord og nogle af vore handlinger kan påvirke den ærbødighed, vi føler, og derved de åndelige manifestationer, som vi modtager.

Når det gælder hellige anliggender, er der »en tid til at tie, en tid til at tale«.¹⁴ Vi har et ansvar for at værne om tempelbegavelsens hellighed. Vi bør ikke benytte templets termer, når vi er uden for templet. Vi bør også være varsomme med at benytte jævnt eller verdsligt sprog inden for

*F*ormålet med tempeltjenesten er at gøre Jesu Kristi forsoning endnu mere virkningsfuld. De pagter, som vi indgår, når vi modtager begavelsen, får os til at foretage endnu større forandringer og udvise endnu mere kristuslignende adfærd.

templets hellige mure. Vulgaritet bør ikke være en del af vores sprog uden for templet, og det hører bestemt ikke hjemme inde i Herrens hus. Men selv overdreven spøg og latter kan hindre os i at føle den ærbødighed og respekt, som vi bør føle.

VÆRDIGHED

Nogle medlemmer, som er ivrige efter at modtage templets velsignelser, presser måske på for at få en anbefaling, inden de er helt parate. Men ved at blive tempelværdige bereder vi os faktisk på at forstå templets »åndelige anliggender«. ¹⁵ Vores profet har givet følgende råd: »Jeg ved, at det er svært for en biskop at nægte en eller anden i sit ward en tempelbefaling, en som måske bevæger sig på kanten af den tilladelige personlige opførsel. En sådan nægtelse kan virke stødende på den, som anmoder om det, men han eller hun bør vide, at medmindre der er tale om sand værdighed, vil der ikke kunne opnås nogen velsignelse, og at forbandelse vil komme over ham eller hende, som uværdigt træder ind over tærsklen til Guds hus.« ¹⁶

TEMPELKLÆDNINGEN

De, der har modtaget deres begavelse, bør bære tempelklædningen på passende måde. Et af de store privilegier, som vi nyder, er at bære tempelklædningen. Det er meget passende at betragte tempelklædningen som en del af templet, som en påmindelse om de pagter,

vi har indgået i Herrens hus. På den måde kan vi have templet med os i vores daglige færden, når vi bærer tempelklædningen på rette måde.

Vi bør følge Det Første Præsidentskabs instruktioner med hensyn til brugen af tempelklædningen:

»At bære tempelklædningen er et helligt privilegium for dem, som har påtaget sig templets pagter. Klædningen ... vil, når den bæres korrekt, tjene som en beskyttelse mod fristelse og ondskab.

Det forventes, at medlemmerne bærer klædningen både dag og nat i henhold til instruktionerne, der gives i templet. Medlemmerne bør ikke ændre på klædningen eller bære den i modstrid med instruktionerne for at kunne være klædt efter forskellige tøjmoder, selv når sådan mode er almindeligt accepteret. Klædningen bør ikke tages af i forbindelse med aktiviteter, som på fornuftig vis kan udføres iført klædningen under tøjet.

Medlemmerne bør vejledes af Helligånden for selv at besvare personlige spørgsmål om at bære tempelklædningen. Denne hellige pagt er indgået mellem medlemmet og Herren, og det er et ydre udtryk for en indre forpligtelse om at følge Frelseren, Jesus Kristus.« ¹⁷

PASSENDE PÅKLÆDNING

Ved at være passende påklædt, når vi træder ind i templet, kan vi lægge vore verdslige bekymringer bag os og berede os på at tage del i ordinancerne i Herrens hus.

Lad os overveje følgende råd fra præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, angående forberedelse til tempelbesøg: »Det behager Herren, at vi vasker vores legeme og ifører os rent tøj, uanset hvad det tøj har kostet. Vi bør klæde os på en sådan måde, at vi trygt kunne overvære et nadvermøde eller en anden værdig forsamling.«¹⁸

Når vi træder ind i templet, skifter vi alle til passende, hvid påklædning. Det vil for mændene sige en langærmet, hvid skjorte og hvide bukser. For kvinderne vil det sige en langærmet, fuldlang, hvid kjole eller en hvid bluse og en lang, hvid nederdel. Templets hvide klædning symboliserer renhed og vores syndfrihed – den tilstand, som vi håber at vende tilbage til vor himmelske Fader i. Den hvide klædning minder os også om, at vi alle er lige for Gud, at han ser på vores hjerte og sjæl og ikke på vores verdslige status.

Kommende brude bør lægge sig på sinde, at brudekjoler bør være lige så takkelige som tempelkjoler. »Alle kjoler, der bæres i templet, skal være hvide, langærmede, sømmelige i design og stof samt uden overdådig pynt. Tyndt eller gennemsigtigt stof bør fores. Lange bukser til kvinder tillades ikke i templet. Brudekjoler bør ikke have slæb, medmindre slæbet kan fjernes i forbindelse med tempelceremonien.«¹⁹

BESEGLINGSORDINANCER

Overvej igen templets kraft, især når det gælder vore afdøde slægtninge. Hvem af os har ikke grædt over en bror eller søster eller en anden afdød slægtning, som ikke fuldt ud modtog evangeliet i dette liv af den ene eller den anden årsag? De beseglinger, som udføres i templet, giver os større håb om en mulig genforening med alle vore kære. Beseglingsordinancerne bekræfter mægtige velsignelser på de sidste dages hellige, som forbliver tro og oprigtige mod deres pagter. Jeg har altid fundet stor styrke, opmuntring og trost i præsident Lorenzo Snows (1814-1901) ord, da han beskrev dette store løfte:

»Gud har indfriet sine løfter til os, og vore muligheder er storslåede og herlige. Ja, i det kommende liv skal vi have ... vore sønner og døtre. Hvis vi ikke får dem alle på én gang, så får vi dem på et eller andet tidspunkt ... I, som sørger over jeres børn, der er kommet på afveje, skal få jeres sønner og døtre. Hvis I formår at komme igennem disse trængsler og prøvelser og opnå en opstandelse, skal I ved præstedømmets kraft virke og arbejde, ligesom Guds Søn har gjort, indtil I får alle jeres sønner og døtre tilbage på ophøjelsens og herlighedsens sti. Det er lige så sikkert, som den kendsgerning, at solen her til morgen steg op over bjergene der. Sørg derfor ikke, selv om ikke alle jeres sønner og døtre følger den sti, som I har udstukket for dem, eller lytter til jeres råd. For så vidt som det lykkes os at opnå evig herlighed, og stå som frelsere og som konger og præster for vor Gud, vil vi frelse vore efterkommere.«²⁰

Der findes stor kraft i pagtens beseglingsbånd. Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse evige sandheder og pagter blev givet før denne verdens grundlæggelse og velsigner os, hvis vi bereder vores hjerte og sind på at modtage dem. □

NOTER

1. »Om missioner, templer og forvaltninger«, *Sjernen*, januar 1996, s. 55.
2. *History of the Church*, 4:426.
3. Luk 9:24.
4. L&P 128:5, 15; se også Hebr 11:40.
5. L&P 138:32-34; se også 1 Pet 4:6.
6. L&P 132:7.
7. L&P 131:2.
8. L&P 128:9.
9. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1941, s. 416.
10. L&P 93:20.
11. L&P 54:6; se også Moroni 10:33.
12. Se tredje til femte trosartikel.
13. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 191.
14. Præd 3:7.
15. Se 1 Kor 2:11-16.
16. Gordon B. Hinckley, »Hold templet helligt«, *Sjernen*, juli 1990, s. 51.
17. Brev fra Det Første Præsidentskab, 5. november 1996.
18. *The Holy Temple*, 1980, s. 73.
19. *Bulletin*, 1992, nr. 1, s. 2.
20. *Millennial Star*, 22. januar 1894, s. 51-52; se også Boyd K. Packer, »Our Moral Environment«, *Ensign*, maj 1992, s. 68.

Det valg, som indledte jordelivet

Faldet var en herlig nødvendighed,
som åbnede døren til eget liv.

Ældste Jess L. Christensen
Halvfjerds-områdeautoritet

Jeg er inderligt forbløffet over den store kærlighed og det mod, som min vidunderlige ledsager har udvist ved vores børns fødsel. Det undrer mig, at smerten og lidelsen ved deres fødsel så hurtigt blev glemt og gav plads for glæden og lykken ved at have et spædbarn i familien. Jeg har spekuleret på, hvor meget Adam og Eva har vidst om den slags, da de valgte at spise af den forbudne frugt, det valg, som indledte det, der er blevet kaldt anden akt i »det store skuespil i tre akter«, som vi kalder saliggørelsens plan. Gud Faderen, Jahve, Adam, Eva og Lucifer var spillets aktører. Edens have var scenen for dette mellemstykke mellem første akt, forudtælværelsen, og anden akt, livet på jorden.

SCENEN GØRES KLAR

Første akt omfattede et råd, hvor Lucifer lovede det umulige, nemlig at »forløse hele menneskeheden«, og krævede Faderens »ære« (se Moses 4:1). Jesus Kristus var Faderens »elskede og udvalgte fra begyndelsen« og lovede at iværksætte Faderens plan (se Moses 4:2). Vi udøvede vores handlefrihed og valgte at følge Frelseren.

Så udbrød der »krig i himlen« (se Åb 12:7-9), og Lucifer »blev forstødt sammen med alle, som gav ham deres støtte«.²

Gud Faderen var hjernen og den væsentligste drivkraft bag dette mellemstykke. Ved sin Søn skabte han jorden og Edens have.

Adam var det første menneske, den førjordiske Mikael (se L&P 27:11), »som var med til at skabe jorden – en storslået og vidunderlig person. Eva var hans lige – en fuldstændig og kraftigt bidragende partner«.³ Adam og Eva blev sat i haven. Adam blev »danne[t] ... af jordens støv«, og Eva blev taget af hans side, og de blev mand og hustru (se Moses 3:7, 21-24).

Under vor himmelske Faders ledelse belærte Jesus Kristus Adam og Eva om Guds plan, gav dem befalinger og overrakte dem »skindkjørtler«, inden han udviste dem af Edens have.

Faderen befalede dem at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden og undlade at spise af frugten af træet til kundskab om godt og ondt, men han tilføjede: »... ikke desto mindre kan du selv vælge, thi det er givet dig, men husk på, at jeg forbyder dig det, thi den dag du spiser deraf, skal du visseelig dø« (Moses 3:17). Så var scenen gjort klar til udøvelsen af handlefrihed og muligheden for jordelivets begyndelse.

VALG OG KONSEKVENSER

Lucifer var der også i begyndelsen. Han »søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed ... [og var] al løgnens fader« (Moses 4:3-4), som trådte ind i haven for at

bedrage vore første forældre. Først talte han med Adam, men Adam gav sig ikke. Lucifer »søgte nu også at forføre Eva« (Moses 4:6). Han spurgte hende: »Mon Gud virkelig har sagt: I må ikke spise af hvert træ i haven?« (Moses 4:7). Ved at rokke ved ens erindring om en tidligere begivenhed, kan man ofte så tvivl. Men Eva stod fast. Lucifers første strategi slog fejl.

»I skal visseelig ikke dø,« indvendte Lucifer i direkte modstrid med Herrens ord (se Moses 4:10; se også L&P 29:41-42). »Thi Gud ved, at den dag I spiser deraf, da åbnes jeres øjne, så I bliver som guder til at kende godt og ondt« (Moses 4:11). Lucifer fremsatte en delvis sandhed blandet med løgn. Hvis Eva spiste af frugten, ville hendes øjne ganske rigtigt åbnes, og hun ville kunne kende forskel på godt og ondt; men tanken om, at indtagelsen af frugten straks ville gøre Eva til en af guderne, var en snu løgn. Formålet med livet kan kun realiseres, når vi har haft tid til at berede os på at møde Gud og lære godt og ondt ved egen erfaring (se Alma 12:22-26; L&P 29:39).

Da Lucifer påpegede det, lagde Eva mærke til, at den forbudne frugt var god til føde, eller lækker og en fryd for øjet. Lucifer »ved udmærket, hvordan han skal fange opmærksomheden og vække sine klienters begær«. ⁴ Eva valgte da at spise af den forbudne frugt. Derefter opfordrede hun Adam til at spise af den (se Moses 4:12). Adam konkluderede, at Guds befaling om at blive hos sin hustru (se Moses 4:18) var vigtigere end befalingen om at holde sig fra frugten. Stillet over for denne fristelse, »[faldt] Adam ... for at menneskene kunne blive til« (2 Nephi 2:25).

Adams og Evas valg var, ligesom vore valg, ikke uden konsekvenser. Lucifers magt til at »hugge [Jesus Kristus] i hælen«, han, som var kvindens sæd, var kun kortvarig, for Frelseren skulle have magt til at »sære [hans] hoved« (se Moses 4:21). ⁵ Ligesom lys bortjager mørke, skulle Frelseren overvinde Lucifer, og ved hans magt kan vi også

sejre. For Herren ville »meget mangfoldiggøre [Evas] kummer og [hendes] svangerskabs møje; med kummer [det vil sige »veer- eller »smerte«, skulle hun] bringe børn til verden« (Moses 4:22). »I henhold til den guddommelige plan« skulle hun blive mor og »primært [have] ansvaret for at opdrage deres børn.«⁶ Hvad angik Adam, så skulle »jorden være forbandet for [hans] skyld«. Den skulle frembringe »torn og tidsel« og »i [sit] ansigts sved [skulle han] spise sit brød« (se Moses 4:23-25). »I henhold til den guddommelige plan skal fædre ... sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier ... fædre og mødre [er] forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.«⁷ Adam og Eva blev så udvist af denne smukkeste af alle haver, og jordelivet, eller anden akt, begyndte. Men de blev belært om Guds plan og blev givet befalinger. De drog ikke bort uden beskyttelse og løfter, for Gud havde givet dem »skindkjortler« (se Moses 4:27) til at dække deres nøgenhed. Disse klæder udgjorde en beskyttelse – både åndeligt og fysisk – som vi også kan nyde godt af, når vi følger Faderens belæring.

Da Adam og Eva blev udvist af haven og befandt sig uden for Guds nærhed, var de ivrige efter at vende tilbage. De anvendte deres handlefrihed til at påkalde Guds navn, at tilbede Herren deres Gud ved at bringe ofre og at velsigne hans navn (se Moses 5:4-5, 12).

FALDET OG FORSONINGEN

Tre af de mest afgørende begivenheder i menneskeheden historie er skabelsen, faldet og forsoningen. »Kraften bag planen [er] Jesu Kristi forsoning ...« sagde ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum. »Vi [bør] forsøge at fatte betydningen af forsoningen. Men før vi kan fatte den, må vi forstå Adams fald.«⁸

»Vi [bør] forsøge at fatte betydningen af forsoningen. Men før vi kan fatte den, må vi forstå Adams fald.«

Som sidste dages hellige tror vi, at Adams og Evas beslutning om at spise af den forbudne frugt i den sidste ende var god – en handling, som var nødvendig for vores vækst.

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde: »Da Adam og Eva blev sat i Edens have, skulle de ikke dø. De kunne have været der den dag i dag. De kunne være forblevet der i uendelighed. Der fandtes ingen død dengang. Men det havde været en frygtelig katastrofe, hvis de ikke havde spist af frugten af det træ, for så var

de forblevet i Edens have, og vi ville ikke have været her. Der havde kun været Adam og Eva. Derfor tog Adam og Eva af frugten.«⁹

Der er blevet stillet mange spørgsmål: I hvor høj grad forstod Adam og Eva konsekvenserne af at spise af den forbudne frugt? Hvorfor virkede Satans budskab så fristende på Eva, men ikke på Adam? Var der ingen anden måde? Det er forvirrede spørgsmål, for vi ved ikke meget om Adams og Evas tanker og følelser i haven. Derfor skal vi ikke bekymre os om det, som skrifterne og de levende profeter har valgt ikke at forklare. Det vigtigste er at vide, at Herrens vilje skete. Adam og Eva overholdt den første befaling om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. Deres legemer forandredes, og de oplevede dødelighed, forælderrollen og med tiden døden. Evige familierelationer blev mulige. Faldet var »en glorværdig nødvendighed for at åbne døren til evigt liv,« sagde ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum.¹⁰ Som følge heraf er vi blevet velsignet med muligheden for at komme til denne jord.

Også andre velsignelser er blevet vores takket være faldet. Ældste Nelson har sagt: »Det aktiverede yderligere to tæt forbundne gaver fra Gud, der er næsten lige så værdifulde som livet selv – handlefrihed og ansvarlighed. Vi blev frie til at »vælge frihed og evigt liv ... eller fangenskab og død« (2 Nephi 2:27). Handlefrihed kan ikke udøves uden ansvarlighed for de trufne valg [se L&P 101:78; 134:1].«¹¹

Vi er blevet sat her af en himmelsk Fader, som elsker os og stoler på os. Han ønsker, at vi skal benytte vores handlefrihed til at udvikle os og nyde fremgang i det laboratorium, som vi kalder jorden.

FALEDET OG GLÆDEN

Mens min hustru og jeg har fulgt vore børns opvækst og udvikling, har vi glædet os over mange af deres valg.

Vi har været fornavset over vore døtres og svigerdøtres kærlighed og mod, da de fødte de små dyrebare ånder, som kom fra vor himmelske Faders nærhed. Hver fødsel har mindet mig om, at uden faldet kunne vi ikke opleve fødsel, smerte, sorg, sygdom, sundhed, glæde, kærlighed og død – vi kunne med andre ord aldrig have fundet evig lykke. Og uden vor Frelsers store sonoffer kunne vi aldrig have overvundet døden eller nydt det privilegium at omvende os og opnå syndsforladelse. Jesus Kristus gør det muligt for os at vende tilbage til Faderen og opnå ophøjelse med vore familier. Han er vor Frelser, vor ven, vor åndelige Fader gennem forsoningen, vor Forløser fra faldet, vores liv og lys og den levende Søn af vor levende Fader i Himlen.

En forståelse af det valg, som indledte jordelivet, er afgørende for en forståelse af Faderens herlige plan. Vi, som har valgt at følge Frelseren i første akt, bliver rigt velsignet, hvis vi ønsker at gøre det rette og med omtanke anvende den handlefrihed, som vi har fået i andet akt. □

Ældste Jess L. Christensen blev afløst som halvleder-områdeansvarlig i oktober 2001 efter at have tjent i området, der omfatter det nordlige Utah.

NOTER

1. Se Boyd K. Packer, *The Play and the Plan*, CES-fireside for unge studerende, den 7. maj 1995, s. 2.
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 432.
3. Richard G. Scott, »Glæden ved at følge den store plan for lykke«, *Sjemen*, januar 1997, s. 70.
4. James E. Talmage, »A Greeting to the Missionaries«, *Improvement Era*, december 1913, s. 173.
5. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 44.
6. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, oktober 1998, s. 24.
7. *Liahona*, oktober 1998, s. 24.
8. »Bestandighed midt i forandringer«, *Sjemen*, januar 1994, s. 32.
9. Conference Report, april 1967, s. 122.
10. »Saliggørelsens store plan«, *Sjemen*, januar 1994, s. 70.
11. *Sjemen*, januar 1994, s. 33.

»KIRKENS STYRKE«

Da præsident Gordon B. Hinckley omtalte en ung mand, som omvendte sig og blev et trofast og godt medlem af Kirken, sagde han: »Er det ikke det dette værk drejer som om? Frelseren sagde: »Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10). Disse, mine venner, lever i overflod, uden stor overflod af de ting der hører verden til. Mennesker som disse er Kirkens styrke. I deres hjerte findes en stille og solid overbevisning om, at Gud lever, og at vi skal stå til regnskab overfor ham, at Jesus er Kristus, vejen, sandheden

og livet (se Joh 14:6), at dette værk er deres værk, at det er sandt, og at glæde, fred og helbredelse kommer, når man adlyder Guds befalinger (L&P 89:18), således som Kirkens lærdomme fremsætter dem« (se dette nummer, side 6-7). Som følgende beretninger illustrerer, ligger Kirkens styrke vitterlig i de trofaste medlemmer, som stræber efter at blive mere som Frelseren. Dette store værk bevæger sig fremad takket være medlemmer, som efterlever evangeliet og er gode eksempler på kristen adfærd over for deres venner og naboer.

Herrens profet

Maria Sonia P. Antiquena

Klokken var 15.00 den 30. maj 1996, da min veninde Lorna og jeg begyndte vores rejse til Cebu, som er en ø i Filippinerne. Præsident Gordon B. Hinckley skulle tale ved en fireside der den følgende aften. Den trehulede motorcykel-taxi kørte os ned til havnen, hvor mange andre medlemmer af Iloilo Stav ventede på at gå ombord i skibet til Cebu. Min veninde og jeg vidste begge, at det ville være strabadserne værd at få lov at se profeten.

Da vi nåede ned til havnen, begyndte det at regne voldsomt. Ville en tyfon nu hindre vores rejse og berøve os muligheden for at se profeten? »Første prøvelse,« hviskede Lorna til mig. Men senere den dag glemte vi alt om de sorte skyer. De andre medlemmers begejstring var smittende, og det virkede næsten utroligt, at vi snart skulle høre Herrens talerør.

Men vores rejse var ikke uden ubehageligheder. Lorna og jeg blev

noget skuffede, da vi opdagede, at der ikke var vand til at vaske sig om bord på skibet. »Anden prøvelse,« tænkte jeg. Senere modtog vi flere dårlige nyheder: Fordi skibet var

Så fik jeg endelig øje på præsident og søster Hinckley og ældste og søster Wirthlin, som kom ind i salen. Tårerne trillede ned ad mine kinder. Da jeg så mig omkring, kunne jeg se, at alle andre var rørt af den samme ånd.

overfyldt, måtte vores bagage blive liggende i en stak ude i gangen. Men vi holdt humøret oppe.

Da vores skib gik i havn næste dag, stillede vi os op i kø for at komme med en af de busser, som skulle køre os ind til den sportshal, hvor præsident Hinckley skulle tale. Til vores forbavselse så vi den sidste bus blive fyldt helt op. Lorna så på mig med et blik, som sagde: »Endnu en prøvelse?« Men vi gav ikke op. Vi trajede en taxi og var snart på vej.

Da vi nåede frem til sportshallen, vrimlede det med mennesker ved indgangen. »Slipper vi mon nogen-sinde ind?« spekulerede jeg. Modløs-heden ramte os. »Måske skulle vi bare tage tilbage til skibet og vente på de andre,« foreslog Lorna.

Men trods min tvivl svarede jeg hende med fast stemme: »Hvis vi ikke kommer ind nu, får vi måske aldrig profeten at se.« Og så bevægede vi os resolut gennem mængden. Luften i salen var så varm og trykkende, at jeg troede, jeg skulle kvæles. Men til sidste fandt vi to pladser ved siden af hinanden øverst på tilskuerpladserne, og vi satte os til at vente i den tryk-kende hede.

Så fik jeg endelig øje på præsident og søster Hinckley, som kom ind i salen sammen med ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum og dennes hustru Elisa.

Pludselig forsvandt min bekymring og fortvivlelse – ja, selv mit ubehag ved varmen. Hele forsamlingen rejste sig og sang »Hav tak for profeten, du sendte« (*Salmer og sange*, nr. 11). Tårerne trillede ned ad mine kinder. Indtil det øjeblik havde jeg kun læst profetens ord i Kirkens tidsskrifter og bøger. Men nu så jeg ham med mine egne øjne.

Da jeg så mig omkring, kunne jeg se, at alle var rørt af den samme ånd. Alle omkring mig, både mænd og kvinder, tørrede deres tårevædede øjne.

Mens jeg hørte præsident Hinckley tale, fyldtes jeg af en varm vished om, at han virkelig er Herrens profet i dag. Et skriftsted dukkede op i mit sind: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

I det øjeblik blev mit vidnesbyrd om Kirken, vor Herre Jesus Kristus og hans profeter styrket af Ånden. Jeg er taknemlig for, at jeg fik mulighed for at se Herrens profet og fornemme kraften i hans vidnesbyrd. Ja, det var det største øjeblik og den dyrebareste oplevelse i mit liv.

María Sonia P. Antiquena er medlem af Iloilo City 1. Ward i Iloilo Stav i Filippinerne.

»Bare kald mig bror«

José Bataller Sala

Forårssolen den april morgen farvede hver eneste detalje af den store, moderne, flødefarvede bygning. Bygningen var omgivet af grønt græs, og den kunne godt ligne en skole. Vi gik ind gennem døren med kataloger om tæpperensning under armen.

Erika, min forlovede, hjalp mig med mine salgspræsentationer. Vi var ude for at hverve kunder til det firma, jeg arbejdede for. Hælene på vores sko, som var nedslidte af at vandre omkring, slog mod det røde stengulv. Mens vi fortsatte ned ad gangen, blev vi begge klar over, at bygningen var en kirke. Vi trådte meget varsomt, for vi vidste ikke, hvilke regler og skikke som herskede her.

Jeg spekulerede på, om denne kirke mon havde røde tæpper, som dem jeg af og til havde set anvendt ved bryllupper. Men alt i bygningen var enkelt, og dog elegant.

En gruppe venlige børn og unge hilste på os, og Erika spurgte dem, hvem vi skulle tale med.

»Robert Vázquez,« svarede en lille dreng. »Nu skal jeg hente ham.«

Jeg så på Erika og sagde stille, at hvis de prøvede på at omvende os, så skulle vi sige, at vi havde en anden aftale og så smuttede hjem til hende.

Da vi blev klar over, at vi befandt os i en kirke, trådte vi varsomt frem, da vi blev mødt af en gruppe venlige børn og unge.

Jeg var ganske tilfreds med mine forældres religion. Skønt jeg ikke var særlig aktiv, var jeg dog heller ikke noget sort får. Jeg var et af de små skødesløse lam, som kom i kirken til højtiderne. Men takket være prædikener, bibelstudium og belæringer var jeg blevet overbevist om eksistensen af en kærlig himmelsk Fader, hans Søn, Jesus Kristus, som sonede for os, og Helligånden. Jeg var blevet belært om bud og ordninger. Jeg kendte også til vores uomtvistelige ufuldkommenhed som mennesker.

Jeg mente, at jeg var modstander af afladsbetaling, afgudsdyrkelse og alle andre former for overtro og begreber, som ikke byggede på guddommelig kærlighed og retfærdighed. Jeg var blevet belært om at bede og tilbede

Gud uden forskellige helgeners mellemkomst. Jeg troede på kærlighed, ydmyghed, tjeneste, faren ved at dømme andre og tilgivelsens balsam. Jeg kendte mange medlemmer af min kirke, som var dydige, retskafne og eksemplariske. Det syntes så godt som umuligt at overveje noget andet trossamfund.

Jeg holdt Erika i hånden, mens vi trådte ind i noget, som lignede et klasselokale. Der traf jeg hr. Vázquez.

»Hvad skal jeg kalde Dem? Fader? Pastor? Præst?« spurgte jeg.

»Bare kald mig bror,« svarede han. Han indbød os til at komme til gudstjenesten den følgende dag, og det overraskede mig, at jeg sagde ja tak.

Den næste dag tog Erika og jeg hen til en søndagsskoleklasse. Vi blev præsenteret for navne som Nephi, Moroni og Helaman. Jeg følte mig, som om jeg befandt mig i et fremmed land uden en tolk. Ikke desto mindre syntes Erika og jeg, at der var noget bekendt ved de tanker, som vi hørte der. De mindede om dem fra Bibelen. Så jeg vovede at række hånden op, og jeg rejste mig og bekræftede, at Jesus Kristus er vores største eksempel på ydmyghed, fordi han altid underkastede sig Faderens vilje. Bror Jorge Montoya,

vores underviser, gav mig helt ret. Det overraskede mig. Hvad var det for en kirke, hvor en kætter, hvilket var, hvad jeg mente, at jeg måtte være for medlemmerne af denne kirke, kunne få lov at tale og blive bakket op af læreren?

Så vi blev ved med at komme der. Jeg modtog et eksemplar af Mormons Bog og læste den på en enkelt uge. Jeg fik et vidnesbyrd, blev undervist af missionærerne og blev døbt og bekræftet den 3. maj 1996.

Den næste dag havde jeg det, som om jeg gik rundt med en 100 watt-pære oven på hovedet. Jeg var så lykkelig, at jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at hjælpe andre.

Den følgende måned blev Erika og jeg gift. Og den 29. september havde jeg det privilegium at døbe hende. Et år senere blev vi besejlet i templet i Mexico City i Mexico.

Og det bedste ved det hele var, at jeg ikke følte, at jeg måtte forlade den vej, som jeg havde fulgt i min tidligere kirke. Min tidligere kundskab blev omfattet og fuldkommengjort af Jesu Kristi sande Kirke. Min omvendelse var som at gå fra det svage lys på en gråvejrsdag ind i solskinnets klare lys – som at ro en båd, hvor en eller anden så pludselig starter motoren.

Jeg ved, at der er mange retskafne, gode og hellige mennesker

inden for andre religioner. Selv om de ikke nyder Helligåndens konstante følgeskab, så oplyses de af Kristi Lys. Men jeg spekulerer på, hvordan vi kan få disse gode mennesker til at indse, at Jesu Kristi strålende lys gør andre religioners lygter, gadelamper og stearinlys utilstrækkelige. Der findes ingen større sandhed, end den rene sandhed, og den rene sandhed omfatter alle gode menneskers sande trossætninger.

Jeg ved nu, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste kirke, som rummer den fulde sandhed. Og jeg ved, at Jesus Kristus har åbnet sine arme og dørene i sit hus for alle, som ønsker at følge ham.

Jeg fik ikke solgt noget tæpperens den morgen i april. Faktisk har jeg ikke rensat så meget som en kvadratmeter tæppe hos noget medlem af Kirken. Ikke desto mindre er jeg sikker på, at jeg på den ene dag opnåede mere – tusind gange mere – end nogen kunne have forestillet sig.

José Bataller Sala er medlem af Ermita Ward i Ermita Stav i Mexico City i Mexico.

En gave af æg og kærlighed

Claudia Waite Richards

Jeg havde boet nogle få måneder i Kinshasa, som er hovedstad i Den Demokratiske Republik Congo, da hjælpeforeningspræsidentinden

spurgte, om hun måtte kigge forbi som besøglærerinde. I dag er jeg klar over, at hun ventede så længe for at give mig tid til at lære en smule fransk. Dengang var vores familie de eneste amerikanere i grenen. Nogle af kvinderne talte fransk, men de fleste talte lingala, som er et stammesprog. Selv om jeg prøvede på ikke at føle mig udenfor, så følte jeg mig meget anderledes end søstrene i min gren.

Hjælpeforeningspræsidentinden var enke med to sønner. Hun smilede altid et smukt, bredt smil. Da hun kom for at besøge mig, var hun ledsaget af Herrens Ånd.

Da hun havde hilst på mig, bad hun mig om at hente min engelske bibel. Hun talte meget langsomt, så jeg kunne forstå hendes budskab. Vi læste fra hendes franske bibel, og derefter fra min engelske Ef 2:19: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«

Jeg smilede, mens jeg læste det

Jeg følte mig skidt tilpas ved at tage imod æggene og forsøgte at betakke mig. Men hendes blik viste mig, at de var givet i kærlighed.

vers, hun havde valgt. Min hjælpeforeningspræsidentinde forstod de problemer, jeg kæmpede med.

Da denne dejlige søster skulle til at gå, gav hun mig ti æg som gave. Jeg vidste, at det var et offer for hende. Jeg følte mig skidt tilpas ved at tage imod æggene og forsøgte at betakke mig. Men hendes blik viste mig, at de var givet med kærlighed.

Jeg tog imod æggene, og vi glædede os over den kærlighed, som hun havde bragt med sig. Den fyldte hele huset, og fik alt til at synes lysere. Da vi havde bedt sammen, så jeg hende gå ud af haven med sin spinkle og graciøse krop klædt i en afrikansk dragt. Jeg følte mig ikke mere som fremmed, men hjemme blandt Guds hellige. □

Claudia Waite Richards er medlem af Kuala Lumpur Gren i Kuala Lumpur Distrikt i Malaysia.

Vidste du det?

JEG TAGER AF STED

I 1837, to år efter at være blevet ordineret til apostel, sad ældste Heber C. Kimball i templet i Kirtland, da profeten Joseph Smith hviskede til ham, at Herren ønskede, at han skulle drage på mission til England. Hun skulle være den første missionær,

som blev sendt uden for Nordamerika.

»Tanken om en sådan mission var næsten mere, end jeg kunne bære.

Jeg var omtrent parat til at bukke under for den byrde, som blev pålagt mig,« sagde

ældste Kimball. Men han tog imod kaldelsen og rejste til England – ja, han sprang sågar i land fra båden, da de nåede Liverpool. »I det øjeblik, da jeg forstod min himmelske Faders vilje, følte jeg mig fast besluttet på at rejse, koste hvad det ville, for jeg troede på, at han ville støtte mig med

sin almægtige kraft og begave mig med enhver evne, som jeg havde brug for« (se *History of the Church*, 2:489-490).

Ældste Kimballs mission åbnede døren for megen fremgang i England over de næste mange år, hvor tusinder af mennesker tog imod evangeliet og blev en stor styrke for Kirken.

DET SKETE I JULI OG AUGUST

Det følgende er nogle få betydningsfulde begivenheder, som fandt sted i Kirkens historie i månederne juli og august.

3. juli 1835: Michael H. Chandler ankom til Kirtland i Ohio for at udstille nogle egyptiske mumier og papyrusruller. Profeten Joseph Smith oversatte rullerne. Hans oversættelse blev til Abrahams Bog, som nu er en del af Den Kostelige Perle.

30. juli 1837: Ni mennesker blev døbt i Preston i England, som de

første medlemmer af Kirken i Storbritannien.

6. august 1842: Profeten Joseph Smith profeterede, at de hellige skulle slå sig ned i Rocky Mountainsområdet.

22.-24. juli 1847: De første pionerer fuldførte den 1600 kilometer lange rejse til Saltsødalen.

29. august 1877: Præsident Brigham Young døde i sit hjem i Salt Lake City i en alder af 76 år. Han havde da virket som Kirkens præsident i næsten 30 år.

LEDERSKABSTIPS

Uanset hvad din kaldelse i Kirken er, så har Herren lovet at hjælpe dig. Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Den største styrke i verden i vore dage er Guds kraft, sådan som den virker gennem mennesket.« Hvis vi går Herrens ærinde, har vi ret til Herrens hjælp. Men denne guddommelige hjælp bygger på vores værdighed ... Ved ydmyg bøn, flittig forberedelse og trofast tjeneste kan vi få succes i vore hellige kaldelser« (»Jeres evige rejse«, *Liahona*, juli 2000, s. 56, 59). □

Sådan anvender du *Liahona* for august 2002

FORSLAG TIL DRØFTELSE

■ »Det, dette værk drejer sig om«, side 2: Præsident Gordon B. Hinckley fortæller historien om en ung mand, som blev aktiv, fordi hans biskop fik ham til at udnytte sine talenter. Kender du et medlem af Kirken, hvis talenter kunne hjælpe vedkommende til at blive mere engageret i wardet eller grenen? Hvordan kan du gennem din kaldelse nå ud til vedkommende?

■ »At opnå kundskab og styrken til at anvende den klogt«, side 12: Ældste Richard G. Scott råder os til at »udvikle evnen til at lære af det, I ser, og i særdeleshed det, som Helligånden tilskynder jer til at føle«

Skriv de åndelige tilskyndelser ned, som du har haft for nylig. Hvad mon Herren vil have, at du skal lære af dem?

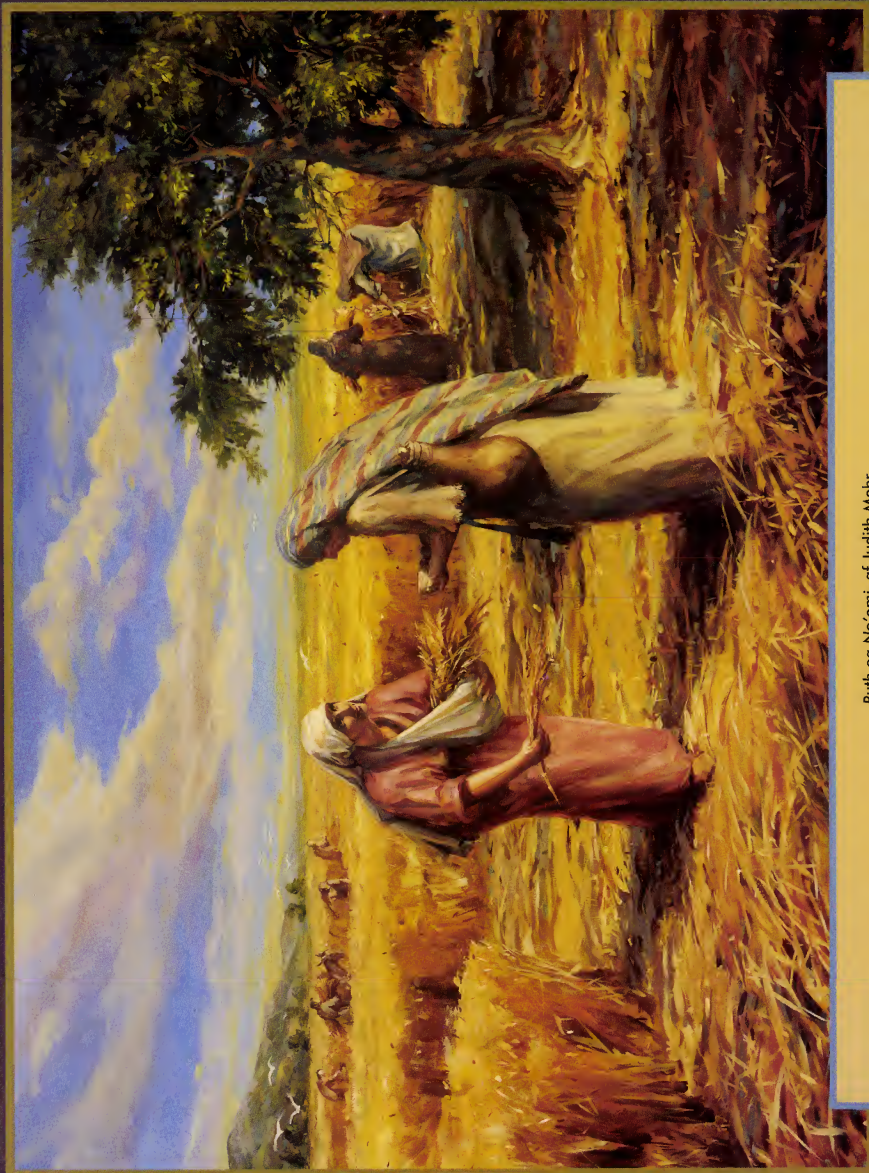
■ »Tørst«, side L14: Hvordan kan du udvikle større oprigtighed og tro, når du beder?

EMNER I DETTE NUMMER

Besøglæreriender.....	25
Bøn.....	26, L14
Børn.....	26, L7
Dagbøger.....	L8, L12
Eksempel.....	22
Faldet.....	38
Familieaften.....	48
Forsoningen.....	26, 38
Forældrerollen.....	26
Gamle Testamente.....	L10
Handlefrihed.....	38
Helligånden.....	12
Hjemmelærere.....	7
Jesus Kristus.....	22, 25, 38, L4, L7
Kirkens historie.....	47
Konvertering.....	8, 42
Kundskab.....	12
Kærlighed.....	20, 25, 26, 42
Lederskab.....	2, 47, 48
Mirakler.....	2, L10, L14
Missionering.....	8, 20
Nye Testamente, Historier fra Det.....	L4, L7
Offer.....	42
Ordinancer.....	30
Pagter.....	30
Primary.....	L12
Profeter.....	42
Reaktivering.....	2
Slægts historie.....	L8, L12, L14
Templer og tempeltjeneste.....	30, L2, L12
Tjeneste.....	2, 25
Tro.....	26, L14
Undervisning.....	48
Venskab.....	8, 22
Ydmyghed.....	L4

TEST DIN VIDEN ved at sætte disse medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum sammen med det sted, hvor de tjente på fuldtidsmission:

1. Præsident Gordon B. Hinckley	a. Canada
2. Præsident James E. Faust	b. Storbritannien
3. Ældste L. Tom Perry	c. Brasilien
4. Ældste Neal A. Maxwell	d. England
5. Ældste M. Russell Ballard og ældste Jeffrey R. Holland	e. De nordlige stater (USA)
6. Ældste Joseph B. Wirthlin	f. Tyskland, Østrig og Schweiz
7. Ældste Richard G. Scott	g. Uruguay

Ruth og No'omi, af Judith Mehr

»Moodbitten Ruth sagde nu til No'omi: «Jeg vil gå ud på marken og samle als efter den, som vil vise mig velvilje.»
«Møtte Herren gengældte dig, hvad du har gjort! Møtte du få den halde løn af Herren, Israels Gud, nu da du har søgt ly under hans vingere.» (Ruth 2:2, 12).

Jeg opfordrer vore medlemmer overalt, med hele den overtalelsesevne, som jeg kan mønstre, til at leve på en sådan måde, at de er værdige til at besidde en tempelanbefaling, at de må sikre sig en og betragte den som en dyrebar ejendel og at yde en større indsats for at komme til Herrens hus og nyde den ånd og de velsignelser, som opnås der.« – Præsident Gordon B. Hinckley (se ældste David E. Sorensen, »Læren om tempeltjeneste«, side 30).

TEMPELFOTOS. © INTELLECTUAL RESERVE, INC.; MÅ IKKE GENOMES

